

IVETA SVOBODOVÁ

KONEC HRY

NAKLADATELSTVÍ ŠULC-ŠVARC
PRAHA

I.

Bernard Duval na prahu čtyřicítky opouštěl věznici s předsevzetím, že to bylo naposledy a nikdy víc se tam nevrátí. Už za žádnou cenu nepřekročí meze zákona. Po pěti letech znovu řídil auto a užíval si rychlou jízdu, která ho přitiskla do sedadla, kdykoliv sešlápl plyn. Vedle něj na sedadle spolujezdce seděla Mia. Dodneška ji znal jen z jejích dopisů. Přidal plyn a mrknul na ni.

„Cítíš to? To je paráda, máš silný auto,“ usmál se na ni. Psala mu snad každý den a její dlouhé dopisy se pro něj staly mostem, který ho spojoval s životem za vězeňskými zdmi. Poprvé mu napsala týden poté, co si vyslechl nemilosrdný rozsudek — osm let nepodmíněně. Chtěl se odvolat, trest se mu zdál velmi nepřiměřený, ale advokát mu to vymluvil s tím, že by u odvolacího soudu mohl dostat ještě víc. „Když se budete chovat slušně, můžete po půlce podat žádost o podmínečné propuštění, ale teď bych se neodvolával. Už jste byl trestaný, nemělo by to cenu,“ radil mu právník, a tak poslechl.

Mia Pullmanová pro něj byla záhada. Když přišly první dopisy, byl překvapený a nechápal, proč mu píše. Její psaní bylo zvláštní. Působilo na něj jako zpověď, jako stránky z deníku, ale přitom ona sama zůstávala zakrytá rouškou tajemství. Ukazatel vedle dálnice ho upozornil, že od zámku Chevert je dále 20 kilometrů. Najednou pocítil podivné lechtání kolem žaludku. Poprvé od té doby, co byl vzat do vazby, se vrátí na Chevert a podívá se do očí Vincentu Petitovi.

„Jak se cítíš?“ optala se Mia. Ihned zaznamenala změnu, jako kdyby mu četla myšlenky.

„Jsem v pohodě, jen nevím, kam půjdu. Na Chevertu nezůstanu, jen bych si tam rád vzal nějaké osobní věci. Pak mě vezmeš do Paříže. Něco si tam už najdu. Žije tam sestra mé matky, snad mi pomůže. Jsi hodná, že jsi pro mě přijela, nečekal jsem to,“ podíval se na Miu, snížil rychlost a přepnul blinkr. „Pět let jsi mi psala a nic o tobě nevím. Teda myslím to základní, kdo vlastně jsi a jak jsi mě našla? Nepamatuji se, že bychom se někdy setkali,“ vrtěl hlavou.

Miu viděl poprvé před pár hodinami a byla nádherná. Mohlo jí být tak třicet pět let a její modrozelené oči a krátce striženě blondaté vlasy se mu líbily, její dlouhé nohy a smyslná ústa ho dostaly. Zachvěl se. Pět let bez ženské bylo utrpení.

„Neboj, všechno se dozvíš,“ řekla klidně. „Kolik těch věcí budeš mít, vejde se nám to do auta?“

Bernard mávl rukou, pár kousků nestojí za řeč. Najednou se za horizontem vyhouply střechy Chevertu a on sundal nohu z plynu. Tenhle kraj miloval, byl tady šťastný. Mia mu položila ruku na rameno a ubezpečila ho, že všechno bude v pořádku.

Krokem vjížděli na zámecké nádvoří. Bernard zaparkoval, vystoupil a rozhlédl se kolem sebe. Za pět let se tady nic nezměnilo, ale změnil se on. Studoval filozofii a rozhodl se, že z něj bude normální člověk, co nedělá pitomosti. Proměnou prošla i jeho fyzická schránka. Každý den cvičil a bránu věznice opouštěl jako chlap s horou svalů, vyholenou hlavou a pečlivě udržovanou bradkou.

„Dal bych si kafe,“ ukázal na kavárnu v odlehlém rohu nádvoří. „Tady se vždycky dobře vařilo, peklo a smažilo, nemusíš mít strach,“ vzal ji kolem ramen.

Vstoupili do téměř plné kavárny. Bernard našel volný stolek pro dva kousek od okna, ze kterého byl pěkný výhled na nádvoří a soukromý vchod do zámku. Objednali si kávu, minerálku a zámecké sendviče. „Víš, že se mi o nich často zdálo? Místní kuchař je kouzelník. On toho moc nenamluví, ale je fajn,“ rozpovídal se. Mia poslouchala, jeho hluboký melodický hlas ji hladil. Moc dobře ale věděla, že mu nemohla říct pravdu, protože by s ní nechtěl nic mít, ale okamžik pravdy přijde brzy.

Bernard se zakousl do sendviče a labužnický přivřel oči. V ten moment zahlédl, jak před hlavním vchodem zastavila černá limuzína a z ní vystoupil Vincent. Vlasy měl trochu řidší, šedé je měl, už když ho naposledy viděl, ale jinak vypadal stále stejně. Profesor Petit a jeho zámek Chevert, který se dědil po meči. Někde se ale tehdy stala chyba. Vincent se rozhlédl kolem a jeho pozornosti neušel černý passat s pařížskou značkou. Mia zaznamenala ostrý pohled, kterým Bernard sledoval Vincenta. Teď věděl, že zámecký pán bude u sebe.

„Počkáš tady na mě?“ navrhl jí, když dojedli. „Můžeš si dát třeba nějaký zákusek, vždycky jsem miloval ten s pudinkem a jahodami. Rychle to vyřídím a vypadneme,“ soukal se od malého stolku Bernard.

Překvapilo ho, jak rychle Mia vyskočila a že chce jít s ním. Ještě nikdy nemluvila se zámeckým pánem a ráda by viděla, jak to v soukromých komnatách vypadá. Bernardovi to nebylo zrovna po chuti, ale nic nenamítal. Zaplatil a vyšli z klimatizované kavárny na sluncem rozpálené nádvoří. Zastavili se před velkým proskleným vchodem. Viděli do vstupní haly, vlevo bylo pár schodů, které vedly do kuchyně, a napravo schodiště a vstup do přízemních prostor soukromého křídla. Bernard stiskl zvonek a nejspíše přešlápl z nohy na nohu. Z kuchyně se vyřítla hospodyně, odemkla a pozdravila ho.

„Dobrý den, paní Majo, mohu mluvit s Vincentem?“ požádal ji Bernard.

„Bernarde,“ vydechla, když jí došlo, kdo před ní stojí. „Vy jste utekl?“

„Ne, neutekl. Pustili mě za dobré chování. Jen bych chtěl mluvit s Vincentem a vzít si své věci,“ vysvětlil jí. Měl ji rád, i když to nikdy nedokázal dát najevo. Najednou se k té malé kulaté ženě sklonil a pevně ji objal. Nečekala to a zmateně se rozhlédla kolem sebe.

„Vincent je u sebe v pracovně. Dáte si s ním kávu? Právě ji připravuju,“ optala se.

Bernard odmítl, řekl, že nechce zdržovat, že už navštívili kavárnu. Maja se otočila, ukázala do patra a rychlým krokem se vracela do kuchyně. Ruce se jí chvěly, měla co dělat, aby připravila Vincentovi svačinu. Tolik ji přítomnost Bernarda překvapila. Najednou jí v mysli vytanuly události, které se odehrály před šesti lety. Nečekané zaječení mladé ženy a drsná slova přicházející z patra ji vyděsily.

Maja vyběhla z kuchyně a řítila se do Vincentovy pracovny. Profesor seděl v křesle a sotva lapal po dechu. Nad ním se skláněl Bernard a ve tváři měl výraz, kterému Maja nerozuměla.

„Co to děláte! Vypadněte odsud! Vy jste ho zabili!“ rozběhla se k Vincentovi a v zástěře lovila mobil. Volala záchranku a vzápětí i zámeckého lékaře. Doufala, že bude někde poblíž a dojede k nim dříve než sanita z Bordeaux.

Vincent nevěřicně zíral na dívku, která stála před jeho stolem, snažil se dýchat, ale nešlo mu to. Pak se podíval do Bernardovy tváře a jeho tělo se bezvládně zhroutilo do křesla. Do dveří vběhl doktor Cottard, který měl právě v zámecké kavárně jednání se zástupcem farmaceutické firmy. Odstrčil Bernarda a snažil se Vincenta dostat z křesla na koberec. Maja mu pomáhala a ohromený Bernard sledoval doktora, jak Vincenta oživuje. Pak se otočil a vyběhl z místnosti do chodby. Mia běžela za ním. Na Vincentově stole zůstal lístek s číslem bankovního účtu.

Na nádvoří zámku parkovala sanita a Bernard se na schodišti minul s lékařem. Doktor Cottard dělal, co mohl, aby rozpumpoval Vincentovo srdce, až mu pot kapal z čela. Modlil se, aby mu přítel nezemřel pod rukama. Vždyť se mu včera svěřil, jak je unavený a že během pár dnů přijede jeho vnuk a převezme panství jako právoplatný majitel.

„Krucinál, Vincente, já tě tam prostě nepustím,“ hulákal lékař a vší silou udeřil hranou ruky do hrudníku. Vincent zalapal po dechu a nadechl se.

„Vincente,“ rozplakala se vyděšená Maja a běžela na-proti Juanovi, který spěchal z garáží. Cestou potkal sanitku. Urgentní lékař byl už na místě.

„Profesore, co si to zase vymýšlíte,“ klekl si vedle doktora Cottarda a rychle vytahoval stetoskop. Soustředěně poslouchal Vincentovy srdeční ozvy a na jeho tváři bylo vidět, že to, co slyší, se mu vůbec nelíbí. Z kožené brašny vytáhl stříkačku, jehlu a malou ampuli s čirou tekutinou. „To vás postaví na nohy! Je to takový povzbuzovač srdečního svalu, nebojte se. Hlavně klid,“ komentoval svoje kroky a soustředil se, aby správně napíchl žílu.

„Proboha! Co se stalo?“ vyjekla schvácená Luisa. To už Vincenta nakládali záchranáři na nosítka. Doktor Cottard stále držel stetoskop přitisknutý na Vincentově hrudníku. Nevnímal Luisu, nikdo jí nedokázal odpovědět. „Kdo byl ten chlap s tou mladou ženou? Ujížděli odtud, jako by jim hořelo za patami?“

Všichni krčili rameny, jen Maja dokázala odpovědět. „To byl Bernard, ale tu dívku neznám. Přišel si vyzvednout nějaké věci, už ho propustili.“

„Co se tady stalo, že se Vincent zhroutil?“

Maja pokrčila rameny.

„Jedem!“ slyšeli lékaře od záchranky.

„Jedu s vámi,“ rozhodl se okamžitě Cottard. Převzal štafetu po svém otci a byl rodinným lékařem rodiny Petitů a dobrý Vincentův přítel. Nemohl ho nechat samotného.

„Jedu za vámi!“ přidala se Luisa a běžela do pokoje pro kabelku s doklady. Ve dveřích slíbila Maje, že se ozve, jakmile bude něco vědět. „Marii-Claire zavolám sama, je na tržišti, tak může jet rovnou do nemocnice.“

Luisa seběhla po schodech a najednou jí došlo, že Paul se právě chystá na cestu. Mezi hlavními dveřmi se otočila na Maju, která společně s Juanem byla ještě na schodišti.

„Prosím, dětem ani slovo. Paul s Lucií se asi ohlásí, kde jsou, a nechci, aby jeli jako blázni a něco se jim stalo. Ani Valerie se nesmí nervovat. Chci, aby moje první vnouče donosila v pohodě. Je tak křehká, mám o ni strach,“ mávla na pozdrav a ze dveří se rozběhla rovnou ke svému vozu.

Bernard jel k domu, kde dříve bydlel. Byl rozčilený, nechápal, co ta ženská sedící vedle něj je vlastně zač. Ten její výstup byl neskutečný. Koho že je vůbec dcera? Vždyť o ní nikdy neslyšel! Ještě víc ho dostalo, když mu Vincent řekl, že všechny jejich věci jsou v domě jeho otce.

„Tohle jsme si nedomluvili, využila jsi mě!“ vyjel Bernard na Miu. Chvějící se rukou odemykal dveře, nechtěl už nikoho potkat. Šel do kuchyně, ze zásuvky vytáhl velké plastové pytle a rychle do nich házel svoje věci.

„Netušila jsem, že jsi taková citlivka,“ ušklíbla se Mia a bříšky prstů mu jemně přejela po paži.

„Do basy nechci a ty jsi šílená. Co jsi tím dokázala?“

„Aspoň teď víme, jak se věci mají. Jestli to ten profesůrek nepřežije, na cestě je ten mladej. Paul. Tak nějak se jmenuje. Jeden z nich bude solit, to si piš!“ přitáhla k sobě Bernarda a divoce ho políbila. Modré oči se zbarvily do zelena a kočka vytasila dráčky.

Bernard ji chtěl od sebe odtrhnout, ale pět let sexuální abstinence udělalo své. Byla jako magnet, který se na něj nalepil, a jeho mozek přestal fungovat. Řítil se do záhuby.

Paula Petita ovládal několik posledních dnů vtíravý pocit nejistoty, i když si opakoval, že místo, kde bude s Lucií a ostatními členy rodiny žít, důvěrně zná a od dětství

je na něj zvyklý. Zámek Chevert byl jeho láska. Opouštěl Prahu a být na Moráni a nedokázal se s tím srovnat. Lucie, okouzlující studentka s hnědýma očima, byla už pár let jeho partnerka. Uměla ho vyslechnout a říct svůj názor. Povíдали si a často se jen tak zamilovaně mazlili. Tolik přirozeného a upřímného citu ve své rodině nikdy nezažil. Mezi jeho rodiči bylo neustálé napětí. Nechápal, co se mezi nimi stalo. Snad se matka jednou rozpovídá a všechno mu vysvětlí.

Výhled od pracovního stolu se mu vryl do paměti. Miloval Emauzský klášter i další historická místa v okolí. Zvykl si na zvonící tramvaje a ruch centra. Jak je možné, že se mu z Prahy tak moc nechce? Vždyť budou žít na Chevertu, kde s dědou Vincentem trávil každé prázdniny. Měl rád lidi, kteří tam pracovali a byli jedno velké fungující soukolí. Děda vládl laskavou a spravedlivou rukou. Nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že právě on zdědí jeho panství.

Mrknul na Lucii pobíhající kolem. Zastavila se, odhrnula si tmavé vlasy z čela a povzbudivě se na něj podívala. Už třetí den balila věci do krabic a teď jí zbývala poslední. Musela být unavená, ale stále se usmívala. Patrně z něj vyčítala pochybnosti a chtěla mu dát najevo, že je všechno v pořádku. Sršela energií, ale i ona musela mít obavy. Co přinese nový život ve Francii? Těšila se, že bude od zimního semestru přednášet na univerzitě v Bordeaux na katedře historie, ale zároveň pochybovala, zda všechno zvládne.

Lucie opouštěla rodné město s úsměvem a on po nece-
lých osmi letech pobytu v Praze truchlil. Ráno přijedou stě-
hováci, naloží jejich osobní věci i nějaký nábytek a vyrazí
na Chevert. Paul se podíval na hodinky. Zítra touhle dobou
budou na cestě. Zadíval se oknem ven a vzpomněl si, jak se
pohádal s otcem a utekl na Chevert. Děda Vincent mu tehdy
poprvé vyprávěl o Praze. Bylo to před deseti lety, prožíval
doma nesnesitelné období. Otec mu stále něco vyčítal, na to
byl zvyklý, ale tehdy ve svých výčitkách přestřelil: „Měl jsi
studovat zahraniční vědy, a ne nějakou literaturu! Přitom
na to máš hlavu, jsi chytrý! Mohl jsi to někam dotáhnout.
Ty si ale musíš prosadit svou. Jsi hlupák a nýmand!“ kři-
čel otec a jednu mu vrazil. Paul to nečekal, spadl na kon-
ferenční stůl a rozrazil si čelo. Matka ho odvezla do ne-
mocnice. Rovnou odtamtud se vydal na nádraží a odjel za
dědou na Chevert. Paul přesně nevěděl, jak se rodiče doma

pohádali, ale od té chvíle matka na otce nepromluvila. Odstěhovala se z ložnice a zabydlela se ve své pracovně. Jejich šílené hádky braly Paulovi životní energii, o sebevědomí nemluvě. Nemohl se dočkat, až bude s dědou sedět u krbu a dívat se do ohně a usrkávat červené víno. Vincent ho vždy trpělivě poslouchal, a když s jeho slovy nesouhlasil, dokázal mu říct svůj názor, aniž by mezi nimi došlo ke konfliktu.

Ten večer po příjezdu z Paříže vyprávěl Paulovi o Vyšehradě. Nikdy předtím o něm neslyšel. Vůbec netušil, že v Praze existuje nějaká pevnost. Praha se mu v hlavě pojila s Karlem Čapkem a Boženou Němcovou. Vzpomněl si ještě na Jaroslava Haška, ale Milan Kundera už byl pro něj Francouz.

Vincent mu vylíčil, co se dělo na začátku války o dědictví rakouské, kdy Prahu dobyla francouzská vojska pro bavorsko-pruskou koalici. „Tomu bys nevěřil, posledním velícím důstojníkem francouzské posádky byl náš předek, tvůj prapraděd, plukovník François de Chevert, který nechal postavit naše rodinné sídlo.“

„A ten tvůj Vyšehrad je dnes součástí Prahy?“ podrbl se Paul na hlavě. Rázem zapomněl na incident s otcem. V jeho hlase byl náznak zvědavosti a to Vincent potřeboval. Nadechl se a pustil se do přednášky. Paul pozorně poslouchal a najednou si neodbytně přál Prahu poznat.

Vincent se celý život věnoval historii. Vysedával u starých knih a svitků. Studoval prameny, jak říkal. Přednášel na Sorbonně, byl váženým profesorem a třikrát týdně zpíval v univerzitním sboru. Po zkoušce se všichni nahrnuli do vinárny Liberál v Latinské čtvrti, popíjeli víno a přikusovali k němu sýr a slaninu. Rozhodnutí odejít natrvalo z Paříže nebylo pro Vincenta jednoduché. Věděl, že se mu bude stýskat po přátelích i studentech, ale měl povinnosti ke svým předkům a těch se musel zhostit, dokud měl dostatek energie a síly. Zámek Chevert nedaleko Bordeaux byl rodinný klenot. Bydlet v Paříži a pravidelně dojíždět na venkov a kontrolovat zaměstnance i řemeslníky bylo náročné. K zámku patřily stáje, hospodářské budovy s kanceláři správce panství a restaurace.

Vincent Petit měl štěstí, že jeho přítel Antoine Duval byl dlouhá léta hlavním správcem Chevertu. Poslední roky ale měl zdravotní problémy a musel se podrobit operaci zad.

Ta se nevydařila a čekala ho druhá hospitalizace. Vyhřezlé plotýnky omezovaly jeho pohyb při každém kroku a Vincent musel jednat. Přislíbil Antoinovi, že zaměstná jeho syna Bernarda jako nového správce, a nakonec to udělal, i když měl nemalé pochybnosti. Bernard byl o něco starší než Vincentova vnoučata a odmalička se projevoval jako zákeřný hajzlík. Cítil z něj povýšenost a aroganci, i když bylo vidět, že se snaží zalíbit. A Bernard od první chvíle věděl, že mu Vincent nikdy nebude věřit tak jako jeho otci.

Chevert vlastnil rod čtyři století a Vincentovou povinností bylo postarat se o něj a předat ho dalším generacím. Patnáct let dojížděl profesor Petit dvakrát týdně do Bordeaux na univerzitu, kde pokračoval v pařížských přednáškách z historie a své vědomosti předával dychtivým studentům. Jeho přednášky měly vždy vysokou účast. A také dával dohromady milionový majetek, který měl podle rodových zvyklostí zdědit jeho nejstarší potomek. U Vincenta to bylo jednoduché, měl jediného syna, který se chvěl nedočkavostí, až bude pánem na Chevertu, a právě tato skutečnost ho trápila.

Hlas Lucie vrátil Paula do reality. „Jsem ráda, že v našem bytě bude bydlet tvoje sestra. Alespoň s naším hnízdečkem lásky neztratíme kontakt, občas sem můžeme z Francie přijet a zavzpomínat na staré časy. Bylo nám tu spolu dobře, vid!“ Paul přikývl a jeho duši ovanul další pocit ztráty. Řadu let už přece ví, že se o Chevert bude muset postarat. Děda z něj udělal majitele panství a on si až teď začínal uvědomovat, jak moc se mu po pražském životě bude stýskat. Zadíval se na Emauzy, za nimiž vystrkoval věže kostel svatého Petra a Pavla na Vyšehradě. Otočil se na Lucii a konečně se usmál. „Pomůžu ti. Neměl jsem ani zdání, že z toho všeho budu tak naměkko. Ukaž, netahej ty knihy,“ promluvil na svou ženu žvýkavým pražským přízvukem.

Lucie se zasmála, líbila se jí jeho čeština. Položila krabici, přitáhla ho k sobě za jeho domácí triko a pevně se k němu přitiskla.

Paul ji pošimral na nose. „Dal bych si smaženej sejra, zlato! Budeš mi tuhle pochoutku dělat i v naší zámecký kuchyni? Bude to pražská specialita!“

Lucie věděla, že dnešní den bude dlouhý. Dvě hodiny po půlnoci usnuli, jako když je do vody hodí, a v šest ráno se do domu dobývali stěhováci. Místo pozdravu jim stokilový řízek vmetl do tváře, že je opřený o zvonek už patnáct minut. Parta tří chlapů v červených kombinézách pobíhala po bytě a odnášela připravené krabice, komodu, křesla a další nábytek, bez kterého by Paul nepřežil, jak říkal. Lucie byla překvapená, jak těžce změnu nese. Přitom sama nevěděla, co ji čeká. Paul odmalička Chevert miloval. Byl to zámek jeho předků, znal tam každý kámen u cesty, tak proč najednou pochybnosti? Lucie opouštěla milovanou Prahu, rodinu a přátele. Čekala ji nová práce i kolegové, se kterými se viděla jen krátce, když navštívila univerzitu v Bordeaux. Ona by mohla mít duši plnou smutku, ale bylo to naopak.

Vklouzla do ložnice a jemně zatřásla spícím Paulem. Zaskočilo ji, s jakou rychlostí mizely krabice vyskládané v každém volném prostoru jejich bytu. Stále měla na sobě noční košili a župan, potřebovala se převléknout a hlavně chtěla, aby dal Paul špeditérům přesné instrukce. Paul pomalu otvíral oči. „Musíš se domluvit se stěhováky,“ znovu ho budila Lucie. „Kdy chceš vlastně vyjet?“

Paul jen krčil rameny, vysoukal se z postele a rychle na sebe natáhl džíny a košili. Prohrábl si černé vlasy a podíval se na Lucii, jak je daleko s oblékáním. Byla připravená. Květované šaty a klobouk s légou ze stejné látky jí slušely. Paul zvedl palec, políbil ji a vyklouzl z ložnice. I když byla jeho čeština dobrá, Lucie raději postávala poblíž, kdyby potřeboval něco přeložit. A najednou bylo ticho a polo-prázdný byt působil neutěšeným, smutným dojmem. Lucie připravila snídani a unaveně si sedla ke stolu. Rozhlížela se kolem sebe a nejraději by nikam nejela. Cvakly dveře a v nich se objevil Paul. Oznámil jí, že auto konečně vyrazilo směr Francie. Sedl si a vzal svou ženu za ruku. Chvilí mlčel, hledal slova a pak řekl: „To zvládneme, uvidíš. Máme před sebou přes tisíc šest set kilometrů. Cestou se stavíme v Paříži a zajdeme si na nějakou dobrou večeři. O stěhováky se postará máma, a kdyby si nevěděli rady, teta Marie-Claire jim určitě poradí.“

Lucie se na něj pobaveně dívala. „Tetička je zlatá, měla být poradcem prezidenta.“ Konečně z obou spadlo napětí. O dvě hodiny později najížděli na rozvadovskou dálnici.

Lucie seděla za volantem a poslouchala zprávy v rozhlasu. Paul mlčel. Blesklo jí hlavou, že je ráda, že oblíbené moderátory uslyší přes internet i na Chevertu. Podívala se na Paula, a když viděla, že má přivřené oči a myšlenkami je někde jinde, byla zticha. Napadlo ji, že patrně přemýšlí o uplynulých osmi letech prožitých v Praze.

II.

Paul seděl nehnutě na sedadle spolujezdce, díval se před sebe, ale jízdu nevnímal. Viděl se v Paříži před šesti lety, kdy se vrátil domů po svém útěku do Prahy.

Airbus A310 se klouzavě přibližoval k letišti Charlese de Gaulla a Paul cítil, jak se mu stahuje žaludek. Ostré hádky s otcem mu opět rozbouřily mysl. Byly dávnou minulostí, neviděli se přes dva roky, ale nedokázal je dostat z hlavy. Nikdy si s ním nerozuměl a přitom odmalička toužil po jeho uznání. Otec se dmul pýchou, jen když se díval na staršího Jeana, který šel přesně v otcových šlépějích, dělal všechno tak, jak otec řekl a co mu přikázal. Paul se vždy ptal, proč? Sestra Valerie byla ve výhodě, jako holka otce nezajímala. Mohla si dělat i studovat, co chtěla, a jelikož zdědila talent po matce, chtěla být malířkou.

Jak letadlo dosedlo na přistávací dráhu, otevřel oči a ze všeho nejvíc si přál, aby oslava jeho narozenin proběhla v klidu a aby se co nejdříve vrátil do Prahy. Hlavně se musí vyvarovat konfliktu s otcem. Několikrát přešlápl a trpělivě čekal, až mu pás dopraví černý kufr, na jehož víko si sám namaloval zlatavou siluetu Eiffelovy věže. Dočkal se. Sáhl po něm, vytáhl madlo a vyrazil k východu z letiště. Najednou z něj všechny obavy spadly. Otcův nátlak si nebude připouštět, a když se něco stane, otočí se na podpatku a pojedje s dědou na Chevert nebo se vrátí do Prahy. Uvědomil si, že poprvé pomyslel na Prahu jako na svůj domov, a přitom právě dorazil do rodného města. Tak co dělá domov domo-

vem? Je to místo, kde se člověk cítí dobře? Kde milovaní lidé chápou jeho činy a dokážou odpouštět? Zhluboka se nadechl a vstoupil do proudu cestujících, který ho vynesl z letištní haly. Mávl na taxikáře lelkujícího před výcho-dem. Než k němu došel, musel se proplést přes větší skupinku lidí čekajících na svůj odvoz. I přes letištní zmatek natáhl do nosu vůni pařížské noci a pocítil radost, že je tu. Konečně prázdniny. Učil rád a ve volných chvílích psal historické příběhy odehrávající se na zámku Chevert. Napadlo ho, že úkolem hledat nakladatele pověří kamaráda Clementa, který měl nedaleko jeho pařížského bytu velký antikvariát a knihkupectví. Jako kluk s ním trávil prázdniny u dědy Vincenta. Jednou si v krbu opékali maršmelouny a Clement si od žhavého cukru připálil prsty. Začal ječet, a jak mával rukou, spečený cukrový chuchvalec vyletěl do vzduchu a přilepil se v zámeckém salonu na strop. Čekali, že Vincent bude nadávat, ale jen se zasmál a mávl rukou. „Takovou výzdobu jsme tady ještě neměli.“

Uvelebil se na zadním sedadle taxíku, řidiči upřesnil adresu, kam ho má odvézt, a spokojeně si prohlížel výkladní skříně obchodů, kudy projížděli. Myšlenky mu zase sklouzly k rodině a nadcházející oslavě. Potřeboval si promluvit s rodiči a zbourat hradbu mlčení, která mezi nimi vyrostla po jeho odchodu do Prahy. Chtěl se omluvit za ostrá slova, která při roztržce otci vmetl, a zakopat válečnou sekeru. Budou muset respektovat jeho rozhodnutí, i když se otci nelíbí.

Pozitří, pátého července, má třicáté narozeniny a jeho sestra Valerie nachystala oslavu. Sejde se celá jejich rodina. Přijedou tetičky, on bude mít obličej oblemtaný od rudých rtěnek a na hlavě vrabčí hnízdo. Výkřiky týkající se jeho vzrůstu a mužnosti budou k němu doléhat ze všech koutů, a přitom byl tak malinkatý roztomilý chlapeček s krásnou buclatou prdýlkou jako andělíček. Tetička Marie-Claire vše podrobně zdokumentovala a určitě s sebou přiveze fotoalbum. Neměli se strýcem děti, tak se jejich pozornost obrátila na něj a jeho sourozence.

Byla už skoro půlnoc. Provoz byl i v tuto pozdní hodinu hustý. Doufal, že ho rodiče nebudou přemlouvat, aby se vrátil domů a hrál si na poslušného syna. Rozhodl se, že si těch pár dnů nenechá nikým otrávit. Po ukončení studia

francouzské literatury na Sorbonně mu rodiče koupili byt v centru poblíž jejich rezidence. Byl to celkem průhledný záměr, jak ho mít pod kontrolou. Paulův otec, Jean-Pierre Petit, byl tajemník ministra zahraničních věcí, matka se starala o děti a o dům. O rok starší bratr Jean se pohyboval jako ryba ve vodě v diplomatických službách a kráčel ve šlépějích otce a oddaně k němu vzhlížel. Mladší sestra Valerie ještě studovala malířství a doufala, že se jednou malováním bude živit. Jinou možnost si nepřipouštěla. Nadání zdělila po matce, která by měla určitě velký úspěch, kdyby štětce a paletu nestrčila do komory a nestarala se jen o děti a svého manžela.

Paul byl jiný než jeho poslušní sourozenci. Měl svou hlavu a neustále se s rodiči o něco přel. Otec mu nalajnoval dráhu státního úředníka a synovy zájmy mu byly fuk. Často se kvůli tomu hádali. Proto se Paul zamiloval do Prahy, aniž by ji kdy navštívil, a cítil neskutečnou úlevu, když v ruce držel letenku. Tak se definitivně vymkl rodičovské kontrole. Pro rodiče, tedy hlavně pro Jeana-Pierra, nastala nepředstavitelná situace. Nejenže byl neskutečně naštvaný na Paula a rozhodl se, že ho vydědí, ale ještě víc se rozlítil na svého otce. Moc dobře věděl, že za Paulovým odjezdem stojí právě on. Ten starý blázen žijící ve svých historických fantaziích! Takové nesmysly! Jean-Pierre se nedokázal smířit s tím, že druhorozený syn šel svou vlastní cestou, a už na něj nepromluvil. A nekomunikoval ani s Vincentem a se svou ženou mluvil jen o nutných věcech formou příkazů.

Paul byl Prahou nadšený. Město rozkládající se na pahorcích kolem Vltavy s mosty přes stříbrnou hladinu. V centru objevil minimum modernistických staveb a nacházel dennodenně nějakou uličku, zákoutí či starý dům, které ho okouzly. Každý týden napsal otci a matce e-mail, kde jim vylíčil, jak se mu v Praze líbí.

Otec ani matka mu neodpověděli na jedinou jeho zprávu. Bratr Jean mu napsal jednou. Odpověď zformuloval do věty, ve které ho nazval nezodpovědným pitomcem. Jediná jeho spřízněná duše byla upovídaná sestra Valerie. Pravidelně mu posílala zprávy z francouzské fronty. Když se jednoho dne matka konečně ozvala na jeho mail, její první otázka zněla, kdy se přijede podívat domů a zda si vůbec někdy vzpomene, že má v Paříži rodinu. Zarazil ho útočný tón

a měl sto chutí něco peprného odepsat. Píše jim pravidelně a oni si hrají na uražené. Naštěstí se uklidnil a dokázal se po chvíli i radovat z matčiny odpovědi. Ledy byly prolomeny a jejich vztahy se snad začnou vracet do normálních kolejí. Už bylo na čase.

Taxi zastavilo v ulici Royale před omšelým činžákem. Paul se vysoukal na chodník, zaplatil a zvedl oči k terase v horním patře, kde byl jeho byt. V přízemí lákaly zákaznický prodejny značek Dior, Chanel, Guy Degrene a Escales. Z celodenního sezení a posedávání ho bolela záda i nohy, protáhl se a zvedl oči k terase svého bytu. Už zapomněl, jak je Paříž obrovská a jak dlouho trvá cesta z letiště. Rozhlédl se a konstatoval, že tady se nic nezměnilo. Jako kdyby odjel včera. Vytáhl z kapsy klíče a vstoupil do domu. Cestou nahoru kabina výtahu několikrát zavržala a poskočila. Paul se usmál, byl doma. Trochu s obavami odemykal dveře bytu a opatrně vstupoval do předsíně. Byl překvapený, že je vše na svém místě. Jeho sestra i matka měly klíče. Věděl, že u něj Valerie občas přebývá, protože doma byla nálada pod bodem mrazu. Rodiče spolu téměř nemluvili, dokázali se pohádat kvůli sebemenší hlouposti a pak se ignorovali a chodili kolem sebe jako dva zločinci. Valerie k nim občas zašla na večeri, popovídala si s matkou a byla šťastná, že mohla z té zlaté klece vypadnout.

Paul prošel celým bytem, osprchoval se a spokojeně se svalil na postel. Všude bylo ticho, jen zdáli k němu doléhal noční život Paříže. Tahle večerní ukolébavka zněla jinak než ta na Moráni. Přetáhl si deku přes hlavu, ale nemohl usnout. Těšil se na Valerii. Chtěl jí navrhnout, aby za ním přijela alespoň na pár dnů do Prahy. Mohla by s sebou vzít dědu Vincenta a jeho přátele. Zamluvil by jim pokoje v penzionu U Svatého Jana pod Faustovým domem. Val by mohla bydlet u něj doma v malém pokojíku.

Z protější restaurace k němu pootevřenými dveřmi na terasu dolétla píseň Mireille Mathieu a přenesla ho do říše snů. Usnul a spal, živé sny ovládly jeho spánek až k ránu. Po jednom takovém se posadil a nevěděl, co se s ním děje. Zaspal? A kde to vlastně je? Hlavou mu projelo několik otázek současně, a když se trochu uklidnil, uvědomil si, že je v Paříži, má prázdniny a nic se neděje. Podíval se na hodinky. Bylo teprve sedm, spokojeně zalezl pod deku a ještě usnul.

Vincent Petit sledoval z okna kupé známé dominanty Paříže. Vlak ubíral na rychlosti a jako hlemýžď se dosunul na nádraží. Vincent vstal, stáhl zavazadlo z police nad hlavou a zařadil se mezi cestující v uličce. Dlouhé sezení ve vlaku ho zmohlo. Postavil zavazadlo na nástupiště, a než se stačil rozkoukat, pověsila se mu na krk vnučka. „Nemohla jsem se dočkat, až tě uvidím! Konečně u nás bude trochu zábavy. Paul snad přiletěl v noci a určitě ještě spí. Jsem si jistá, že se na tebe strašně těší,“ drmolila a několikrát ho políbila na tváře.

Vincent ji objal a pak od Valerie poodstoupil, aby si ji pořádně prohlédl. „Jsi nádherná jako tvoje máma, víš to?“ políbil ji znovu. Vzal madlo svého zavazadla a kolečka zavrzala. „S tvými rodiči byla vždycky sranda jako na krchově. Jsem rád, že ty i Paul jste úplně normální, asi budete po mně!“ mrknul na vnučku. Valerie musela dát dědovi za pravdu. Nebylo ovšem všechno špatné.

Vincent přikývl. „Holka zlatá, tvůj otec má hrozně smutný život a ani vy jste si s ním moc legrace neužili. Tak pojď, mám hlad,“ přidal do kroku. Valerie popoběhla a upravila si krátké šaty. Vítr si s nimi pohrál a až moc poodhalil její dlouhé štíhlé nohy. „Mohla bys dělat modelku,“ konstatoval Vincent. „Tvoje babička byla taky kus ženský, ale ty jsi jiná třída.“ Upravil si slaměný klobouk na hlavě a hrdě vykročoval po nástupišti v novém plátěném saku a světlých kalhotách. Valerie poděkovala za kompliment a optala se, proč přijel vlakem.

„Přijel jsem inkognito. Doma jsem rozdál úkoly a ať se všichni snaží. Taky jsem řekl, že nevím, kdy se vrátím. To je udržuje v napětí, protože nevědí, kdy se objevím,“ zasmál se Vincent. Vzal vnučku za ruku a odvedl ji do nádražního bistra, kde si objednali kávu. Vincent potřeboval vyzvědět, jaká je u nich doma nálada. „A co Paul? Doufám, že už se ti tři nehádají!“ řekl, jen co dosedl na židli.

„Snad už bude klid, ale znáš tátu. Ten si nějaký rejpanec neodpustí. Potřeboval rozdýchat Paulův odchod do Prahy a smířit se s tím, že z něj vládní úředník nikdy nebude. A Paul si dokonce v Praze našel holku,“ zakřenila se Valerie.

Vincent poslouchal a přikyvoval. Znal dobře svého syna a věděl, jaký je to tvrdohlavý mezek a že se nikdy s Paulo-

vým rozhodnutím nesmíří. Báł se, aby se ti dva do sebe nepustili před příbuznými, a tak nezbylo než doufat, že oslava proběhne v pohodě.

„Máma šlípí už celý týden, dorazila teta Marie-Claire a přivezla dvě obrovské krabice. V jedné jsou dortíky a koláčky a ve druhé klobásky a uzené,“ informovala překotně Valerie.

Vincent otřel slinu, položil bankovku na stolek a spěšně dopil kávu. Pobídl Valerii, aby si pospíšila. Přiznal, že víc než na svou sestru Marii-Claire se těší na ty její dvě krabice. Přidal do kroku, z nádraží téměř vyběhli a nasedli do nejbližšího taxíku před východem.

Z Marie-Claire Vincent radost neměl. Její kvokání ho přivádělo k šílenství, ale kuchařka byla prvotřídní, to musel uznat. Valerie mu sotva stačila. Těšila se, až děda vpluje do jejich rezidence a z honosného studeného sídla se stane alespoň na chvíli příjemný domov. Jeho charisma vždycky naplnilo celý dům a bylo jí jen líto, že její rodiče v tomto směru zklamali. Matka to dávno vzdala a otec se o nic jiného než o svou práci a s ní spojené záležitosti nezajímal.

Paul se spokojeně protáhl, posadil se a za denního světla se rozhlédl po pokoji. Bylo tu perfektně uklizeno, peřiny voněly čistotou a na zemi ani smítko. Valerie se o jeho obydlí starala pečlivě. Vysoukal se zpod deky a v obýváku si všiml v koutě postaveného malířského stojanu. Pár pláten se schovávalo za závěsem u okna. Vypadalo to, že se Valerie do jeho bytu nastěhovala. Jeho sestra byla doma tam, kde se tyčil malířský stojan, a to bylo právě tady. Trávila se štětcem v ruce dlouhé hodiny každý den. Paul otevřel dveře šatny a v jedné polovině bylo vyskládáno sestřino oblečení.

Kručení v břiše ho donutilo obrátit list. V kuchyni si udělal překapávanou kávu a automaticky nahlédl do lednice. Kupodivu našel jídlo, poslední indicii, která ho utvrdila, že sestra se utábořila v jeho bytě natrvalo. Namazal si chleba máslem a jahodovou zavařeninou a přešel ke dveřím na terasu a otevřel je dokořán. Zavřel oči a zhluboka se nadýchl. Každé město má svou specifickou vůni. Měl by se tu cítit doma, ale musel si znovu přiznat, že stejně spokojeně se cítí i v Praze. Patrně proto, že tam našel klid, nikdo mu nic

nevyčítá, rád se vrací do bytu pod Emauzy, a hlavně potkal Lucii, se kterou bylo všechno jednodušší. Nikdy nic takového nezažil a to se o něm nedalo říct, že by se mu ženy nelíbily.

Snědl jeden sendvič, oblékl se a neochotně se vydal k rodičům. Normálně by mu cesta trvala deset minut, ale chtěl se projít a prohlédnout stará známá místa, po kterých se mu občas zastesklo.

Už delší dobu přemýšlel, kde bude vlastně trvale žít. Vrátil se do Paříže, nebo zůstane v Praze? Opřel se o zábradlí na nábreží a zamával výletníkům na lodi. Nějaký malý kluk zuřivě mával, div nepřepadl přes palubu. Matka ho naštěstí pevně držela.

Paul se podíval na hodinky. Oběd se bude podávat za čtyřicet minut, má nejvyšší čas, aby nepřišel pozdě. Instinktivně se ohlédl, najednou se mu zdálo, že ho někdo sleduje. Nechápal, jak ho to napadlo. Kdo by mohl mít zájem o jeho osobu? A hlavně proč? Znovu se otočil, aby se ujistil, že za ním nikdo neslídí, a zamířil k nejbližšímu přechodu. Přidal do kroku.

I když měl klíče od domu rodičů, stiskl zvonek, aby ohlásil svůj příchod. V nádherné secesní vile byla podivná atmosféra, už když byl malé dítě. Nevěděl, čím to bylo, ale jen dědeček Vincent dokázal vzkřísit dobrého ducha domu. To v jeho náručí se jako dítě cítil v naprostém bezpečí. Proto k němu tak rád jezdil a trávil u něj každé prázdniny. Často pobýval na vinicích s Antoinem Duvallem, dědovou pravou rukou a přítelem, který byl správcem Chevertu. Nedávno šel do důchodu a správcem se stal jeho jediný syn Bernard. Jako kluci si spolu hrávali, ale teď se už delší dobu neviděli. Paul neměl Bernarda rád, byl hrozně zákeřný, a jak mohl, tak mu nějak ublížil.

Paulovy vzpomínky zahnal smích tety Marie-Claire a hlahol dědy Vincenta. Stál za hlavními dveřmi do domu a poslouchal. Líbilo se mu to. Právě tohle jeho vzpomínkám na vilu ve čtvrti Champs-Élysées chybělo, smích a dobrá nálada. Konečně se otevřely dveře a před ním stála rozesmátá Valerie. „Brácho! To je dobře, že jsi tady! Už jsme se báli, že nedorazíš!“ nadšeně drmolila a pevně ho objala. Paul se celý rozzářil, její dobrá nálada byla nakažlivá. Jakmile zbytek rodiny zjistil, že je tady, vyběhli z jídelny do

haly. I matka vypadala spokojeně a uvolněně. Teta Marie-Claire se do vítání vložila se vsí razancí, ostatně jako do všeho, co dělala, a Paul měl pocit, že do něj narazil kom-bajn.

„Proboha, nech ho, ať na nás zbude aspoň kousek,“ smál se Vincent a rozhodl se vnuka vysvobodit.

Otec a starší bratr Jean stáli jako dva solné sloupy opo-dál. Byli tak svázaní vlastní důležitostí, že to působilo až komicky. Jean mu podal ruku, a aby se neřeklo, pozname-nal, že je rád, že ho po takové době vidí. Otec se také snažil, asi hlavně kvůli matce, ale moc mu to nešlo.

„Jsem rád, že jsem doma, moc jsem se na vás těšil,“ pro-nesl dojatě Paul a snažil se upravit vrabčí hnízdo na hlavě a setřít z tváře zářivou rtěnkou tetičky Marie-Claire. „Pojď se mnou do koupelny, setřeš si to odličovacím mlékem. Oby-čejným kapesníkem to nepůjde. To víš, neslíbatelná rtěnka,“ smála se Valerie.

Paul následoval sestru a byl rád, že se vymanil ze středu pozornosti. Ostatní odešli do jídelny a čekali, až se k nim připojí. Marie-Claire se celou dobu rozplývala nad tím, jaký je Paul pěkný mládenec. Je vidět, že se mu daří dobře, a jak zmužněl. Záměrně rýpala do vosího hnízda a hrozně se jí líbilo, jak Paulův bratr Jean trpí. Vincent si to také uží-val a čekal, jestli jeho sestra konečně zmlkne.

„Tohle bylo zahřívací kolo,“ pošeptala Paulovi do ucha Valerie.

„Kdo tu oslavu organizoval?“ vyzvídal.

„To jsem byla já. Když to naši zjistili, tak už bylo pozdě, stačila jsem rozeslat pozvánky,“ šeptala. „Myslím, že už mi nikdy nic nesvěří.“

„Nechceš za mnou přijet do Prahy? Děda přiletí začát-kem srpna, myslím, že osmého, i se svými kámoši profesory. Může to být sranda cestovat s nimi. Určitě by se ti takový výlet líbil. Praha je nádherná, snová, kouzelná. Načerpala bys hodně inspirace. Nech si to projít hlavou a před našima o tom zatím nemluv. Pak se domluvíme.“ Překvapené sestře vrazil pusu na tvář a sedli si ke stolu.

Odpoledne bylo před nimi a začalo nabírat na obrátkách. Dorazily další dvě tetičky Tereza a Charlotte, Vincentovy sestřenice. Paul netušil, že jsou ještě naživu, naposledy je viděl před deseti lety.

Navečer už byla únava z neustálého rozruchu znát i na Vincentovi. Požádal Paula, aby se s ním šel na chvilku projít. Potřeboval si pročistit hlavu a také aby mu slehlo po opulentním obědě a pamlscích, které pojídal celé odpoledne. Loudavým krokem došli na náměstí La Concorde a pak se procházeli v Tuilerijských zahradách. Paulovi se zdál děda podezřele zamlklý. Posadili se na lavičku a pozorovali děti, jak si hrají a smějí se holubům, když se perou o větší kus bagety.

„Poslyš, Paule, je toho hodně, co ti potřebuju říct, a je to pro mě velmi důležité. Než poletím do Prahy, chci, aby ses dozvěděl všechno, co mi leží na srdci.“ Vincent mluvil vážně a jako první Paula napadlo, že je nemocný a je to vážné. Neptal se, čekal, co bude dál.

„Jsi dospělý chlap a také jsi jediný, kdo může pokračovat v tom, co jsem celý život dělal. Tvůj otec ani Jean mě nechápou. Čiší z nich povýšenost a mají klapky na očích. Oba jsou pro mě velkým rozčarováním,“ začal Vincent.

„To se mi ulevilo. Báł jsem se, že mi řekneš, že jsi nemocný,“ oddychl si Paul a usmál se na dědu.

„Jsem zdravý jako řípa. Napadají tě blbosti. Počkej, ať neztratím nit,“ bručel Vincent, vzal ho za ruku a pevně ji stiskl.

Ani jeden si nevšiml, že kousek opodál sedí muž v obleku, krmí holuby a občas se podívá směrem k nim. „Řeknu ti to na rovinu. Nač chodit kolem horké kaše. Jsem svobodný zednář a to je příčina věčného sváru mezi mnou a tvým otcem. A moje cesta do Prahy s tím tak trochu souvisí. V naší rodině je zednářství po staletí. Dokonce jsme v roce 1742 ustavili první zednářskou lóži v Praze. Patrně proto tvůj otec tak vyšíloval, když ses usadil zrovna tam. Samozřejmě mi to dává za vinu.“

„Větší blbost si nemohl vymyslet,“ podotkl Paul.

„Moje cesta do Prahy se týká právě roku 1742, kdy náš praděd velel francouzské posádce v pevnosti Vyšehrad. Dostavěli obranný systém i s bastiony a přivezli nová děla. Bohužel krátce nato na ně zaútočili Rakušané a donutili je ke kapitulaci. Pevnost opouštěli postupně a vypadá to, že si tam patrně něco schovali. Našel jsem o tom zmínku ve starých denících, které byly na půdě. Budu s tebou pátrat po vyšehradském pokladu, ale taky bych rád, abys to po mně

všechno převzal. Myslím panství a vše, co k němu patří. Ty jsi ten, kdo může na Chevertu pokračovat.“

„Já přece nemůžu převzít panství. Na to si brousí zuby otec s Jeanem! Slyšel jsem otce, jak hovořil s matkou, že v důchodu se odstěhují na Chevert. Počítají s tím,“ koktal Paul. Nebyl připravený na takový rozhovor.

„Nevím, s čím počítají tvoji rodiče, ale já mám jasno. Ty jsi jediným dědicem Ch teau Chevert. Já ti věřím. Nechci, aby to vypadalo, že jsem tvé sourozence vydědil nebo tak něco. Chci, aby panství mělo jednoho pána a aby sloužilo dál lidem, jak o to vždycky usilovali zednáři. Tvůj otec by z něj udělal výletní místo pro vládní smetánku. Valerii samozřejmě miluju, zrovna tak jako tebe, ale ta je ještě dítě. Potřebuju, než se pustím do našeho vyšehradského dobrodružství, aby záležitosti s předáním panství byly vyřízené.“

„Jak se jmenoval první zednář v naší rodině?“ polkl Paul.

„Baron François de Chevert, plukovník královské armády.“

„Opravdový baron? Náš zámek se jmenuje po něm?“ Paul nic nechápal a ničemu nerozuměl. Před pár hodinami přemýšlel, zda zůstane v Praze, nebo se vrátí do Paříže. A teď je rozhodnuto!

„Ty mě dneska budeš mít na svědomí. A to jsem se bál, jestli nejsi nemocný,“ promluvil po delší chvíli Paul a díval se dědovi přímo do tváře. „Co se ještě dozvím? Nikdy jsme se s Val u tebe nenudili. Vždycky jsi dokázal vymýšlet tak praštěný hry... Tohle jsem ale nečekal.“ Paul sklonil hlavu a Vincent do něj drknul ramenem. Líbilo se mu, jak vnuka překvapil.

„Pojď, měli bychom se vrátit, nebo nás Marie-Claire dá hledat policií,“ vstal Vincent a vydal se nazpátek. Paul rychlými kroky doběhl dědu, chtěl se zeptat na spoustu věcí, ale Vincent ho nepustil ke slovu. „Zdržím se v Paříži jen pár dnů a rád bych ti představil své přátele. Taký bych byl rád, kdybys za mnou přijel na Chevert, než se vrátíš do Prahy. Potřebuju od tebe podepsat majetkové dokumenty a podíváme se na rodinné kroniky. S notářem jsem všechno domluvil a připravil. Musím ti ukázat, co jsem našel na půdě,“ pokračoval Vincent.

Paul ho přerušil a zeptal se, proč mu neřekl dříve o rodinné historii. Smířil se s tím, že majitelem panství bude

otec a po něm prvorozenný Jean. Nechápal, jak chce děda své rozhodnutí sdělit Jeanu-Pierrovi.

Vincent chvíli mlčel a vážil slova. „Být zednářem, to je čest, jenom můj syn tím z nějakého důvodu celý život pohrdá. Neměli jsme možnost si o tom promluvit, vždycky se jenom pohádáme. Vlastně si nedokážeme promluvit od té doby, co skončil vysokou a začal pracovat na ministerstvu. Jako kdyby se mi snažil dokázat, že mě k životu nepotřebuje. Musel jsem tvému otci příslibit, že o rodinném tajemství pomlčím. Kdybych porušil slovo, tak bych se s vámi nemohl vídat.“

Paul otevřel ústa a zase je zavřel. Uvědomil si, že on sám má problém hovořit s otcem odmalička a to, jak se poslední roky rozhádali, je jen vrchol ledovce. Děda se na něj podíval, a když zahlédl rýhu na jeho čele, bokem do něj vrazil.

„Sice nedokážu mluvit s vlastním synem, ale ty a Val jste se mu opravdu povedli. Díky vám dvěma jsem šťastný,“ usmál se Vincent a už víc nepromluvil. V myšlenkách se vrátil ke své ženě. Tolik ji miloval a doufal, že spolu prožijí poklidné stáří, ale Annu zradilo srdce. Infarkt je plíživý neřád. I když vysílá varovné signály, jednoho dne udeří plnou silou. Ani Paulovi nebylo do řeči, a tak zasunul ruce do kapes a představoval si, jak bude otec reagovat, až se dozví, že nikdy nebude majitel panství Chevert.

Oba prošli kolem tmavého vozu v boční ulici a muže sedícího za volantem si vůbec nevšimli. Když je zahlédl ve zpětném zrcátku, ani se nepohnul. Předpokládal, že půjdou hlavním vchodem. Nečekal, že na poslední chvíli zahnou do vedlejší ulice a vstoupí na pozemek vily boční brankou. Pod nohama jim zavrzal písek, kterým byly vysypané cestičky mezi záhony. Jen co otevřeli dveře domu a překročili práh do vstupní haly, téměř vrazili do Marie-Claire. Jakmile je koutkem oka zahlédla, nabrala vzduch do plic a spustila. Z jejích úst proudila vlna obav i výčitek. Nakonec podotkla, že už chtěla volat na policii, jestli se jim něco nestalo. Paul mrknul na dědu, ale ani jeden se neodvážil říct slůvko. Až když Marie-Claire zmizela z dohledu, Vincent zašeptal: „Vidíš, co jsem ti říkal? Je praštěná.“ Slaměný klobouk odhodil v hale na opěradlo křesla a zaposlouchal se do hlasů doléhajících ze salonu. Paul byl moc rád, že Val uspořádala velkou oslavu. Vůbec si nepamatoval, kdy se celá rodina na-

posledy sešla, aby společně něco oslavili. V posledních letech se setkávali jen na pohřbech. Jedinými suchary v domě byli teď jen otec a bratr Jean, kteří postávali u okna a upíjeli ze sklenek drinky a povídali si o práci. V okamžiku, kdy se Paul zastavil vedle bratra, aby s ním prohodil pár slov, Jean na něj hleděl studenýma očima skrze masku chladné tváře s náznakem falešného úsměvu. „Asi bych měl taky zdrhnout z domova, aby se kvůli mně dělala taková trachtace,“ řekl jedovatě. Paul se na něj podíval, chtěl mu něco odpovědět, ale bylo to zbytečné. Propast mezi nimi byla tak velká, že by Jean jeho slova nepochopil. Paul se na bratra usmál, pokrčil rameny a tím ho naštvál ještě víc.

Večer probíhal v poklidu a přehoupl se do příjemně teplé noci. Otevřenou terasou proudil do haly vlahý letní vzduch. Občas k nim dolehl smích turistů z lodí proplouvajících po nedaleké Seině. Paul se přistihl, že mu myšlenky utíkají jinam. Stále se vracel k odpolednímu rozhovoru s dědou. Přišlo mu to až neskutečné. Pochází ze šlechtického rodu barona Cheverta. Všichni v téhle rodině mají modrou krev, i když po těch staletích už dost vybledlou. Možná bleděmodrou. Rozhlédl se a očima hledal dědu, jestli se na něj nedívá. Určitě by poznal, na co myslí, ale Vincent tančil s tetičkami a byl v jednom kole. Paul na něj povzbudivě kýval, ale to už se k němu přitočila Val a zatáhla ho mezi ostatní tanečníky.

„Ty by sis se mnou ani nezatancoval? Taky mi musíš vyprávět o té tvojí slečně! Hrozně se na ni těším,“ spustila Valerie a zavlnila se v bocích.

Muž, který pokukoval po Paulovi a Vincentovi v Tuile-rijských zahradách a pak byl rád, že si ho nevšimli, když procházeli těsně kolem jeho auta, pozorně sledoval dění v domě. Několikrát za večer podal hlášení a nakonec byl ze služby odvolán a mohl odjet. Patrně ten, komu volal, usoudil, že dnes se nic zásadního nestane.

Po půlnoci Paul vstoupil do otcovy pracovny. Našel dvě knihy o zednářích, a kdyby líp hledal, našel by jich mnohem víc. Sedl si do velkého koženého křesla, vysunul pohodlnou podnožku a pustil se do čtení.

Začínalo svítat, když ho únava přemohla a on s knihou v ruce usnul. Probudily ho hlasy otce a dědy. Moc jim nerozuměl, ale hlavně mu chvilí trvalo, než si uvědomil, kde

je a co se děje. Celý polámaný se vyhrabal z křesla, nesku-
tečně ho bolela záda.

„Co tady děláš?“ vyštěkl na něj otec. Vypadal rozzuřeně
a nechtěl, aby jeho slova někdo poslouchal. I děda zůstal
jako opařený.

„Nic jsem neslyšel, usnul jsem jako dřevo,“ drmolil Paul,
sbalil knihy a s omluvným výrazem rychle vyšel z knihovny.
Bolelo ho za krkem a ještě víc ho bolela hlava, a to toho moc
nevypil. Uvědomil si, že se potřebuje vyspat, a tak automa-
ticky zamířil do svého starého pokoje. Jak rychle do něj ve-
šel, tak rychle z něj vycouval. V jeho staré posteli hlasitě
oddechovala jedna z tetiček. Natáhl si mikinu, kterou měl
přehozenou přes ramena, seběhl do přízemí a vyšel z domu.
Tešil se do svého bytu a do své postele a jen doufal, že se mu
tam také někdo neuhnízdil.

Odemkl, vklouzl dovnitř a klíč zasunul zevnitř do zámku,
zamkl a nechal ho tam. Vypnul zvonění mobilu a zapnul do
neustlané měkoučké postele. Během minuty spal a nevěděl
o světě.

Ráno začaly po Paříži řádit uklízeční čtyři. Všechny odpadky
mizely v černých plastových pytlích. Před vilou Paulových
rodičů stál opět vůz s mužem v černém obleku, který peč-
livě sledoval dům i okolí, usrkával silnou kávu z plastového
kelímku a na sedadle spolujezdce měl položené dva más-
lové croissanty. V náprsní kapse mu pípнул mobil. Ohlásil,
že v domě je klid, nikde ani živáčka. Podíval se na hodinky
a našťavaně si poposedl do vzprímené polohy. Kávu postavil
do držáku na palubní desce a začal snídat. O ostré hádce
mezi Vincentem a jeho synem, která se odehrála nad ránem,
nevěděl nic.

O dvě hodiny později se Vincent protáhl v posteli. Přemýšlel, co dnes musí zařídit, a doufal, že se k němu Paul
připojí. Cítil, že se něco děje, a jeho instinkt ho nikdy ne-
zklamal. Lechtání kolem žaludku fungovalo na sto procent.
Vstal, šel k oknu a rozhrnul těžké květované závěsy. Rozhlí-
žel se po zahradě, viděl až k hlavní bráně i boční branku,
kterou se včera vracel s Paulem. Už chtěl odstoupit od
okna, když si všiml tmavého vozu s kouřovými skly v boční
ulici poblíž branky. Za volantem zahlédl siluetu muže, tak

rychle ustoupil stranou. Osprchoval se, oblékl si světlý letní oblek a sedl si k pracovnímu stolu. Pročítal poznámky v diáři a také se ujistil, že v jedenáct hodin má schůzku s přáteli.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupil Jean-Pierre. Zavřel za sebou, pozdravil a sedl si do křesla proti Vincentovi.

„Otče, já se s tebou nechci pořád hádat ani ti dělat nějaké naschvály. Mám tě rád a nikdy jsem ti nepřál nic špatného. Prosím, nech Paula na pokoji a netahej ho do těch vašich vznešených ideálů a tajemství. Jsou to jen samé hlouposti a je to k ničemu,“ řekl téměř šepem. Kdyby mluvil víc nahlas, nedokázal by tlumit vrozenou povýšenost a aroganci, a to teď nepotřeboval. Doufal, že zapůsobí na otcovy city, ale přepočítal se.

Vincent pozorně sledoval syna. Jeho bystré šedomodré oči si prohlížely státního úředníka, který měl vždy všechno perfektně spočítané a naplánované.

„Kdy ses naposledy zasmál?“ optal se Vincent a jeho oči se vpily do Jeana-Pierra. Syn na něj nechápavě zíral, otázka ho zaskočila a najednou měl ve tváři vepsané úplně všechno. Nechápal, co to ten pomatený stařec mele. Poslední dobou nabýval přesvědčení, že otec je nějak mimo.

„Řekni mi, kdy ses naposledy zasmál tak, až ti tekly slzy z očí. Takový ten smích od srdce... Kdy jsi vzal svou ženu do divadla nebo na koncert? Kdy sis naposledy promluvil s dětmi?“ rozvinul svou otázku Vincent a čekal na odpověď.

V místnosti bylo naprosté ticho. Jeden druhému se dívali do očí. V těch Vincentových bylo zřejmé zklamání.

„Je mi líto, synu, ale nemůžu dopustit, aby myšlenka, kterou po staletí moji i tvoji předkové ctili, přišla vniveč. Copak to nechápeš? Paul je moje jediná naděje, že ta staletí neprijdou nazmar.“ Vincent mluvil klidně a bylo jisté, že neustoupí.

„Snídaně!“ zaječela Marie-Claire v hale a bylo po tichém ránu. „Tak honem, nebo všechno sním!“ pohrozila stejně hlasitě a myslela to vážně.

Když Vincent zaslechl její ječák, protočil oči v sloup, ale přesto se usmál. Neskutečně mu lezla na nervy, ale měl ji rád. Byla to jeho sestra a život bez ní si nedokázal představit. Vincentova manželka Anna, matka Jeana-Pierra, byla

tak dobrosrdečný člověk, tak jak mohou mít syna, který se chová jako předpotopní feudál?

„Jeane-Pierre, vylez už z té svojí důstojné ulity a začni žít!“ pronesl smutně a vyšel ze dveří do chodby.

Marie-Claire v hale vyprávěla svůj zážitek ze zkoušky šatů u švadleny. Vincent věřil, že švadlena zapíchla špendlík do jeho sestry schválně, protože jí měla plné zuby.

Scházel po schodech, a když zahlédl sestru, zvolal: „Už běžím, zlato! Copak máme dobrého?“

Jean-Pierre zůstal sedět v křesle a marně dumal, co se otci na jeho životě a kariéře nelíbí. Každý se přece nemůže jen bavit a být stále vysmátý. On je se svým životem spokojený a je pyšný na to, co dokázal, a bez protekce. Za vším je jen jeho vlastní píle. Těžce vstal a odebral se do jídelny. V ten okamžik si přál, aby už všichni vypadli a v jejich domě byl zase klid.

„Kdepak máme oslavence?“ ptala se Marie-Claire každého, kdo vstoupil do místností. Krčili rameny a rozhlíželi se kolem sebe. Val a Jean také chyběli.

„Nechte je vyspat,“ zahučel Vincent a zakousl se do croissantu. Přivlastnil si sklenici s jahodovou marmeládou, mlsně se do ní pustil a upíjel kávu s mlékem. Nikdo v jídelně mu nerozuměl, vždyť včera se smál a dobře se bavil. Jen jeho syn věděl, proč má na čele vrásky. Ten jejich věčný spor byl tak únavný, ale dnes Jean-Pierre pochopil, že otec vyhrál. Našel si pokračovatele.

Paul miloval Vincenta a možná proto byl k němu Jean-Pierre tak odtahitý. Zdědil po Vincentovi i tu jeho živočišnou energii a Valerie na tom byla stejně.

Jean-Pierre se podíval na otce, zvedl se a odešel. Vincent dopil kávu, omluvil se přítomným dámám a odebral se do svého pokoje. Luisa nespokojeně sledovala jejich němohru. Znamenalo to, že ti dva nezháleli a využili příležitost zkrřížit zbraně.

„Já se z nich zblázním. Copak tohle nikdy neskončí?“ pronesla rezignovaně. Tetičky Tereza a Charlotte si vyměnily nechápavé pohledy, pokrčily rameny a nepřestávaly se cpát jídlem.

Marie-Claire věděla, odkud vítr fouká. Znala bratra jako své boty a už delší dobu tušila, co má v úmyslu.

III.

Paul spal a bylo dobře, že nebyl svědkem výměny názorů mezi dědou a otcem. Mobil na vedlejším polštáři kousek od jeho hlavy tiše zaznamenával nepříjaté hovory a zprávy. Vincent se mu už poněkolkáté snažil dovolat. Položil telefon a z kufříku vytáhl kopii ručně kreslené mapy. Její originál z roku 1741 byl uložený v bankovním sejfu v Bordeaux. Prohlížel si plánek a přemýšlel, kam je při výpravě na Vyšehrad zavede. Chtěl, aby si vnuk mapu prohlédl dřív, než půjdou na schůzku s kolegy.

Paul otevřel oči a spokojeně se protáhl. Byl rád, že se vrátil do svého útulného hnízda a unikl blázinci v domě rodičů, kde stoprocentně všemu velí Marie-Claire. Ta sama o sobě dokázala udělat tolik hluku jako autobus středoškoláků. I když včera večer se nezvykle krotila a celý den proběhl poměrně v klidu. Pro matku a otce, kteří nejsou zvyklí mít plný dům příbuzných, to muselo být náročné. Paul namhatal mobil a podíval se na displej. Počet nepříjatých hovorů ho šokoval.

Proboha, co se stalo? Skoro všechny hovory byly od dědy a od otce. Jednou volala matka a taky Marie-Claire. Val patrně doposud spala.

Ihned zavolał dědovi. Chtěl se ujistit, že je v pořádku.

„Jsem v pohodě. Co by se mělo dít? Chtěl jsem se s tebou sejít, než půjdeme na schůzku s profesory,“ odpověděl Vincent. Domluvili se, že se sejdou na rohu v kavárně.

Paul vyskočil z postele a pádil pod sprchu. Oblékal se a mezitím si vrazil mobil pod bradu a volal otci. Jak zaslechl jeho hlas, věděl, že se něco stalo. „Paule, nenechej sebou manipulovat. Nelez někam, odkud se nedá vyjít ven. Slyšíš mě?“

Paul chvílku váhal s odpovědí, protože ho otec záhadným varováním zaskočil. „Jo, slyším tě. Neboj se o mě, dám na sebe pozor. Za chvíli se sejdou s dědou. Sám jsem zvědavý, co mi chce. Víím jen to, že s kamarády navštíví Prahu a já mu budu dělat průvodce.“

„Buď opatrný a dávej na sebe pozor.“ To bylo jediné, co Jean-Pierre řekl, a pak zavěsil.

Vypadalo to, že má o něj otec opravdu strach, ale nějak mu to k němu nesedělo. Nepamatoval si, kdy spolu vedli tak osobní rozhovor. Všechny jejich rozhovory probíhaly tak, jako by mezi nimi stála vysoká zeď. Přece nejde o život? Otec mu do hlavy nasadil pochybnosti. Musí se dědy zeptat, co mezi sebou mají. Přišlo mu to zvláštní a nechápal, proč se nemohou domluvit, ale ani on sám s otcem nemluvil otevřeně. Vždycky šel za dědou. Byl to prostě takový začarovaný kruh.

Paul vstoupil do kavárny a našel Vincenta u postranního stolku pro dva, jak pročítá noviny. Přisedl si a zeptal se, jak se po věřejšku cítí.

„Raději se neptej,“ dostalo se mu ironické odpovědi. Vincent měl pití vždy pod kontrolou a nikdy nevypil víc než dvě sklenky. Moc dobře věděl, že ve svém věku se musí hlídat, a s pitím to nepřeháněl ani zamlada. Tvrdil, že chlast zabíjí mozkové buňky, a tak pití musí být vždy pod kontrolou. Po věřejším protancovaném večeru ho pekelně bolela lýtka. Bříška pod prsty měl v jednom ohni a při chůzi to bylo hodně nepříjemné. Sotva mohl došlápnout. „Jak jsem ráno vylezl z postele, neuvěřitelně mě pálila chodidla. Co ty?“ zasmál se Vincent.

Paul přiznal, že ho noční procházka postavila na nohy a všechno z něj spadlo, jakmile se zavřel do ticha prázdného bytu. „Rovnou od dveří jsem zaplul do postele. Často si čtu do noci. V Praze je hodně knihoven a ráno vstávám brzo. Někdy spím čtyři nebo pět hodin a pak si to druhý den vynahradím. Také mám nové přátele a rád s nimi zajdu na pivo. Ale jak jsem vylezl z letadla, byl jsem šťastný, že jsem zpátky, i když Praha je teď můj domov.“

Vincent poslouchal a jen se usmíval. Byl na něj opravdu pyšný. Nejenže je chytrý, ale zůstal i tím malým klukem, který se u něj každé léto proháněl po parku.

„Dědo, ty děláš, že je všechno v pořádku, ale není, vid'? Vy jste se s tátou zase chytli. Volal mi a jeho hlas zněl ustaraně. Snad poprvé v životě jsem vycítil, že má o mě obavy, moc tomu nerozumím,“ řekl Paul.

Vincent mu bez jakýchkoli vytáček převyprávěl noční i ranní rozhovor a nerozuměl, čeho se Jean-Pierre tak bojí. „On nechápe jednu podstatnou věc! Nikomu z rodiny bych nikdy neublížil. S tím bych nemohl žít!“ rozčílil se Vincent.

Chvilku se díval přes skleněnou výlohu kavárny do ulice, aby se uklidnil. Pak se usmál na Paula. „Rád bych, abys pochopil, že jsme se sešli proto, abych ti vysvětlil cíl naší výpravy, představím ti své kamarády, kteří se mnou pojedou do Prahy. Jsou to profesori jako já a naše pátrání je ryze soukromé. Chceme tu cestu podniknout, dokud můžeme. Za rok se někdo z nás třeba nepostaví na nohy anebo bude na pravdě boží.“

Paul přikyvoval, usrkával kávu, a když mu servírka přinesla velký croissant, přivoněl k němu a labužnický přivřel oči. „Promiň, dědo, ale nikde nemají takovou pochoutku. I když ty v Praze chutnají podobně, nemají příchutí Paříže.“

Vincent konstatoval, že vnuk je necitlivý pařez. Zrovna když mu odtajňuje své plány, myslí na kus žvance. Paul se omluvil a s chutí se zakousl.

„Už jsem ti řekl, že náš předek v roce 1741 zakládal první zednářskou loží v Praze,“ pokračoval Vincent. „Tehdy na Vyšehradě sídlila francouzská posádka a budovala kase-maty. Po necelých dvou letech je Rakušáci donutili ke kapitulaci a v pověstech se říkalo, že narychlo někde zakopali poklad. Je o tom několik zmínek ve starých kronikách a dopisech, které se z té doby dochovaly. Moc jsem tomu nevěřil. Pověst o francouzském pokladu na Vyšehradě je ale dost známá a nám na Chevertu začalo pršet na hlavu a museli jsme vyklidit půdu. Zámek potřeboval novou střechu a při tom jsme našli dvě truhly staré korespondence. Vůbec jsem o nich nevěděl, nevím, kde se tam vzaly. Nepamatuju se, že by se o nich můj otec nebo děda zmínili, ale možná už mám sklerózu. Jak jsem ty písemnosti přebíral, musím říct, že jsem našel opravdu zajímavé informace, a najednou jsem narazil na tohle!“ Vincent vytáhl z kufríku kopii mapy. „Je to mapa Vyšehradu, vidíš?“ Prst zapíchl do dolního okraje papíru, kde bylo kostrbatým písmem napsáno Vysegrad, 1741.

Paul přestal jíst. „To mi jako chceš říct, že je na Vyšehradě opravdu poklad? To je přece nesmysl,“ zamračil se.

Děda mapku přistrčil blíž k Paulovi, který nevěděl, co si má myslet, vždyť taková památka, jako je Vyšehrad, je určitě prozkoumaná ze všech stran archeology. Nejistě se podíval na Vincenta. „Nechcete tam přijet s krumpáčem a lopatama?“ zašeptal a téměř nedýchal.

Vincent se rozesmál. Přiznal, že si chtějí všechno důkladně prohlédnout, nasát atmosféru a třeba i získat další informace. Pak se rozhodnou, co dál podniknou.

Paul si prohlížel plánek. Docela dobře se v něm orientoval. Viděl původní vjezd pod Cihelnou bránou a pak také znázorněné kasematy. „Je zpřístupněná jen jedna část kasemat se sálem Gorlice. Tam jsou uloženy některé originály soch z Karlova mostu. Teď nevím, jestli je jich tam pět nebo šest. Další chodby jsou zavřené, veřejnosti nepřístupné. I když si myslím, že to půjde zařídit, abyste se podívali dovnitř. Domluvím se s Lucií. Ona určitě ráda prošmejdí archiv, až jí řeknu, o co jde.“

Paul si strčil do úst poslední kus croissantu a pozoroval, co na to Vincent. Viděl na něm, že se mu jeho zájem líbí. „A kdo je *ta* Lucie?“

„To je přítelkyně. Studuje archeologii i historii zároveň, je moc šikovná... a taky hezká. Má velice dobrou francouzštinu... je fakt chytrá,“ ošil se Paul. Nebyl připravený hovořit o svém soukromí.

„Vidíš, nikdy bych neměl odvahu sebrat se a odejít do neznámé země. Báł bych se, že budu někde sám a bude se mi stýskat po mé proležené posteli,“ pokyvoval děda. „Nikdy bych prostě neudělal to, co ty. Sebrat se a začít v jiném městě, cizí zemi úplně od začátku. Víš, kolik lidí by to toužilo udělat, ale nedokážou to? Chybí jim odvaha,“ obdivoval se vnukovi nahlas. Celý život žil v Paříži a v kraji Bordeaux. Se ženou rádi cestovali, ale byli pryč nanejvýš pár dní a už se těšili domů.

„Cestování přišlo s dobou. Jsou otevřené hranice, a když máš trochu peněz a nebojíš se vzít za práci, vždycky to dobře dopadne,“ mínil Paul.

Vincent se podíval na hodinky, a jelikož měli ještě čas, navrhl Paulovi jít na Champs-Élysées k Fouquetovi procházkou. Bylo na něm vidět, jak moc se na ty svoje kluky, jak jim říkal, těší.

Val se probudila, vyskočila z postele a v noční košili letěla po schodech do haly. Tolik se těšila na Paula a on byl zase někde ve větru, a dokonce i s dědou. Sedla si v jídelně ke stolu, nalila si kávu a mrzutě zírala do stěny.

„Á, naše holčička se uráčila vylézt z postele,“ pronesla Marie-Claire a sedla si vedle ní. Snažila se navázat hovor, ale Val nebylo moc do řeči. Na žádnou otázku neodpověděla, pak se napila a obrátila se na tetu.

„Víš, teti, myslím, že asi odejdu do Prahy s Paulem. Zjišťovala jsem si, že tam můžu studovat stejný obor jako tady. Ráda bych poznala nové prostředí a lidi. Dívala ses někdy na fotky Prahy? To je tak krásné město. Kdyby Paříž neměla Sacré-Coeur a Eiffelovku, vypadala by proti ní jako šedivá placka,“ vychrlila ze sebe Val.

Marie-Claire ztuhly rysy a překvapením pootevřela ústa. To nečekala. Dobře věděla, jaký poprask způsobil Paul, když odešel, a teď to tu bylo nanovo. Okamžitě se optala, jestli o tom mluvila s rodiči. Val pokrčila rameny.

„Teď tam pojedu s Paulem jako na dovolenou a pak jim zavolám, že tam chci zůstat,“ odpověděla pohotově. „Ale nikdo o tom neví, tak to nesmíš prozradit! Ani Paul to neví,“ zakřenila se. Na to nebylo co říct. Val měla jasné plány do budoucna a vypadalo to, že se od nich nenechá odradit.

„Jdu si pro něco k snídani, mám ti něco přinést?“ vyskočila od stolu. Dlouhé tmavé vlasy si zavázala do uzlu. Její černé oči najednou zářily štěstím. Bylo na ní vidět, jak moc se těší, že konečně vyrazí do světa. Marie-Claire poprosila Valerii o smetanový jogurt, vstala a nalila si do šálku z konvice černou kávu. Val byla zpět během chvíle. Táč s jídlem položila na stůl a omluvila se, že se musí převléknout a upravit se. Marie-Claire vysunula od stolu vedlejší židli a položila si na ni nohy. Napila se kávy. Myslela na to, jak by bylo krásné, kdyby se mladický temperament a nerozvážnost daly zkrotit stařeckou moudrostí. Každý si musí nabít hubu. Před tím nejde varovat, natož chránit, tak to prostě je. Vzpomínala, jaké hlouposti vyváděla ona sama a jak si s ní užili rodiče a pak i její manžel. Byla to krásná doba, po jeho smrti měla pocit naprosté prázdnoty. Kdyby neměla Vincenta, nevěděla by, proč žít.

Val byla jako vítr. Přistála na židli vedle Marie-Claire, obжала ji kolem ramen a dala jí pusku na tvář. Byla moc ráda, že tetička přijela. Děda a ona byli jediní normální lidi v jejich rodině. „I když tady se asi těžko můžeš cítit jako doma. Lidi se tu míjejí a nikdo s nikým nemluví. Nejraději jsem v Paulově bytě, tam se cítím dobře,“ švitořila Val. Pak se zeptala,

jestli neví, kde je děda s Paulem. Chtěla s ním něco podniknout a moc si přála, aby jí vyprávěl o své práci a o Praze.

Marie-Claire byla mrzutá. Těšila se na Vincenta, setkávali se tak málo, a on se sebere a zmizí. Přitom měla hlavu plnou starostí a bratr byl jediný, kdo jí mohl pomoci. Nakonec mávla rukou a navrhla, že si projdou nějaké butiky a dají si někde oběd. Val nemohla jinak než souhlasit. Dámská jízda s tetou byla vždycky bezvadná.

Vincent po včerejším tanci necítil chodidla, a tak byl rád, že se vymotali z postranních uliček a před nimi se otevřel široký bulvár Champs-Élysées. I přes palčivou bolest mu přes tvář přelétl spokojený úsměv, když zahlédl vytažené červené markýzy se zlatavými nápisy *Fouquet's*. Hned přidal do kroku, věděl, že v téhle restauraci dokáží vždy uspokojit jeho mlsný jazyk. Může si objednat obyčejný cheesburger, ale i ty největší speciality. Jak se blížili ke vchodu, před kterým byl položený červený koberec, těšil se opravdu jako malý kluk.

„Víš, že si nepamatuju, kdy jsem tady byl naposledy?“ řekl Paul a rozhlížel se po restauraci. Vincent spatřil prátele, a aniž by odpověděl vnukovi, vystřelil kupředu. Vítal se s nimi, jako kdyby se neviděli dlouhou dobu, přitom za ním jezdili docela pravidelně na zámek. Když jim ale představoval vnuka jako nového majitele panství Chevert, dmul se pýchou. Paul si se zájmem prohlížel pány profesory a hrozně se mu líbilo, jak jsou plní nadšení přijít pravdě na kloub. Odhalit tajemství vyšehradského pokladu bylo právě v ten okamžik smyslem jejich života. Všichni seděli u kulatého stolu s bílým ubrusem a spokojeně se opírali do vysokých opěradel červenočerných židlí s mosazným kováním. Prostírání bylo sněhově bílé s bílou saténovou páskou a na ní červeným názvem restaurace. Paul se díval po stěnách a prohlížel si snímky francouzských filmových hvězd zachycených v období jejich největší slávy.

„Byla a je to krásná ženská, symbol Francie,“ drknul do vnuka ramenem Vincent a se zalíbením se podíval na snímek Catherine Deneuve. „Nechtěla mě, ale dobře se s ní povádá!“ zašeptal po chvíli Vincent.

Paul se zarazil. „Ty ji znáš?“

Vincent ho potouchle informoval, že tato nádherná dáma občas přijede na jejich zámek, aby si tam v klidu odpočinula. „Říká svým výletům tajná mise,“ dodal a dál už se věnoval přátelům.

Vytáhl mapu a začal jim vysvětlovat, kde jsou kasematy, jaké byly původní plány a kudy vede fortifikace pevnosti. Ukazoval současné a původní brány do pevnosti. Všechno měl pečlivě zakreslené.

Paul otevřel červený jídelní lístek. Chvilí mu oči jezdily po řádcích a pak si vybral kotletku na žampionech s chřestem. Vincent mu potvrdil, že je to dobrý výběr.

„Musím říct, že vás obdivuju,“ rozhlédl se Paul po profesorech u stolu. „Nečekal jsem, že bude expedice Vyšehrad tak dobře naplánovaná. Myslел jsem, že se budete jen tak toulat po památkách, a vy jste to pojali jako vědeckou výpravu. Je tu ale jedna věc, kterou možná ani děda neví. Poletí s vámi také moje sestra. Pozval jsem ji na prázdniny a obávám se, že ji nemůžu odmítnout. Byla by hodně našťvaná. Bude bydlet u mě a vy máte zamluvené pokoje u Svatého Jana na Hrádku. Je to kousek pod Karlovým náměstím a deset minut pěšky od Vyšehradu. U mě jste volnou chůzí za tři minuty opačným směrem,“ informoval je Paul.

„My nejedeme loupit, jdeme se seznamovat s historií a navazovat nová přátelství,“ pronesl vážně Simon Marais, profesor matematiky a fyziky. Byl dlouhá léta vdovec a v jednom domě v centru Paříže bydlel se třemi dcerami, jejich partnery a neskutečně roztomilou vnučkou, kterou miloval. Vlastně byl stále obklopený ženami, a jak viděl pěknou holku, cítil se na pětadvacet. Svou poznámku týkající se pražské výpravy řekl tak důrazně, že se na něj ostatní pochybovačně podívali. Jeho slova se dala vyložit naprosto opačně.

„Samozřejmě, že nám tvoje vnučka nevadí,“ obrátil se Simon k Vincentovi, „ba právě naopak! Jestli je tak sympatická jako Paul, nemůžu se dočkat, až se s ní seznámím,“ dodal už trochu nejistě. Vincent se na svého přítele káravě podíval, mávl rukou a raději nic neříkal. Společně si užijí ještě spoustu legrace.

„Letíme tedy osmého srpna v deset hodin,“ ozval se Filip Chevalier, profesor francouzštiny na Sorbonně. Lékař mu doporučil ukončit kariéru na univerzitě. Preventivní lé-

kařské testy dopadly hrozně. Navštívil několik specialistů a všichni se shodli, že se musí šetřit, odpočívat a v žádném případě se nerozčilovat. To se odehrálo před dvěma měsíci a od té doby trpěl nočními můrami. Nedokázal přijmout fakt, že už nebude učit. Každodenní kolotoč mezi studenty patřil k jeho životu a vůbec si neuměl představit, jak bude žít dál. Už léta si plánoval, že jednou bude psát knihy a vědecká pojednání o současných francouzských autorech, i o těch z 18. a 19. století, ale najednou byl svou situací paralyzovaný. Co dál? Jak bude žít? Když se ozval Vincent a nabídl mu účast na badatelské misi, neváhal ani minutu. Měl před sebou metu a tou byl Vyšehrad a jeho po staletí ukrytá tajemství. Pro svou práci se zapomněl oženit a teď, téměř v pětadesáti letech, si uvědomil, jak je vidina osamělého stáří děsivá. Sklonil hlavu a přes obroučky brýlí si přeměřil každého z kolegů. Všichni přikývli a on byl spokojený.

„Jsi hrozný pedant, Filipe,“ zasmál se Gustav. „Když jsem zjistil, co nás všechno čeká, vzal jsem si na tento školní rok volno. Do žádosti jsem uvedl, že důvodem je literární a vědecká činnost, ale jak to vidím, asi se k ní moc nedostanu. Chlapi, jsem vám vděčný, že jste mě přizvali. Vzhůru na Vyšehrad!“ tetelil se nadšeně Gustav a pozvedl sklenku vína k přípitku.

Paul stále ještě uždiboval po malých soustech ze svého talíře, když profesori už dávno popíjeli víno. Měli co probírat a radili se mezi sebou, co všechno musí do odjezdu připravit a zařídit a co si vezmou s sebou.

„Našel jsi nějaké další důležité písemnosti krom té mapy?“ zeptal se Gustav Vincenta. „Myslím, jestli si tvůj předek nevedl nějaký podrobnější deník. To by nám pomohlo.“

Vincent přiznal, že se stalo něco nečekaného, a popsal nález dvou středně velkých truhlic a několika krabic, které jsou plné písemností z doby zakladatele panství Chevert.

Profesori přestali mluvit a viseli Vincentovi na rtech. Trochu je zklamal, že nález je čerstvý a že ho nestihl celý prohlédnout a zpracovat.

„Víte, pořád mi vrtá hlavou, kde se to tam vzalo a že mi o tom nikdo nic neřekl. Myslím mého tátu a dědu a tak. Pořád na to myslím. Jako dítě jsem na té půdě trávil celé dny a ty věci tam nebyly,“ pokračoval dál Vincent.

„Žádné bedny a truhly tam určitě nebyly,“ skočil mu do řeči Paul. „My jsme s Val prolezli celou půdu mnohokrát,“ zamračil se a způsobně složil příbor na talíř. Veškerá pozornost u stolu se obrátila na něj.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Vincent a bylo vidět, že ho Paulova slova zaujala.

„Jezdili jsme k tobě na prázdniny každé léto a na půdě jsme byli pořád. Zámecká půda je sama o sobě pro děti z města dobrodružstvím. Žádné truhly s písemnostmi tam nebyly, tím jsem si jistý,“ trval na svém Paul.

Vincent namítl, že půdní prostor na Chevertu je strašně rozlehlý a že nějaké truhly mohli přehlédnout. Paul se přesto dušoval, že si je stoprocentně jistý.

„Tak to je divný,“ pronesl Vincent a pak navrhl, že než se vypraví do Prahy, musejí všichni přijet na Chevert, kde prohlédnou a roztřídí dokumenty, které našel. Datum schůzky stanovil na dvacátého července, aby měli trochu času, než poletí v srpnu do Prahy.

Paul si uvědomil, že matka bude asi hodně nespokojená, až jí řekne, že se v Paříži zdrží jen dva týdny a pak pojede k dědovi. Musí pomoci roztřídit nalezené dokumenty a u notáře podepsat doklady o převodu panství.

„Jen doufám, že mi táta nebo brácha půjčí auto,“ řekl Paul. „Tak dvacátého u tebe na zámku a dvacátého osmého se vrátím do Paříže. Sbalím věci a dvacátého devátého v pět mám zabukovanou letenku do Prahy. Až se vrátím, podívám se ještě po nějakých dalších materiálech k Vyšehradu. V tom mi dost pomůže Lucie,“ zasvěcoval ostatní členy skupiny do svých plánů. „Osmého srpna před polednem na vás budeme čekat v Praze na letišti. Moc se na to těším a také vám připravím seznam památek, které byste mohli vidět,“ navrhl jim Paul.

Vincent i ostatní spokojeně zamručeli. Simon ještě podotkl, že ho velmi zajímá, zda něco nového najdou v dokumentech. Do Vincentova nálezu vkládal velké naděje.

„Máma bude naštvaná a to mě mrzí. Dlouho jsme spolu nemluvili, a jen co přijedu, tak se zase vypařím. Možná ji přemluvím, aby za mnou přijela na podzim nebo o Vánocích do Prahy, co myslíš?“ obrátil se Paul na Vincenta, ale zdál se mu roztržitý. Jen přikyvoval a bylo vidět, že usilovně přemýšlí o něčem jiném. Připili si naposled na úspěch ex-

pedice a nikdo z nich nevěnoval pozornost nenápadnému muži v tmavém obleku, který seděl u menšího stolu u stěny a ničím nápadným se neprojevil, jen poslouchal každé jejich slovo. Dozvěděl se toho dost, aby si dal dohromady, jaké mají plány. Rozloučili se a loudavým krokem se vraceli k Place de la Concorde. Vincent navrhl Paulovi, že se mu ještě nechce domů a jestli si s ním dá kávu.

Paul si už v restauraci všiml, že dědova uvolněnost a upovídánost náhle vyprchala, a čekal, až začne sám. Kráčel vedle něj a mlčel. Když přišli na náměstí Svornosti, Vincent rozhodil paže a měl potřebu Paulovi sdělit, že náměstí bylo vybudováno na počest Ludvíka XV. v letech 1754 až 1763. „Dostalo jeho jméno, stála tu jeho socha, ale přišla Velká francouzská revoluce a všechno bylo jinak. Stále musím myslet na to, jak se dostaly ty truhlice na půdu,“ odhalil své myšlenky. Překvapilo ho, s jakou jistotou Paul vyloučil možnost, že ty věci na půdě dříve byly, a jemu nezbylo než s ním souhlasit. „Krucí, kdo to tam mohl podstrčit? Jak se to tam dostalo?“ mávl rukou směrem k Tuilerijské zahradě s tím, že si dají kávu v Café Médicis. Nakonec se dobrali k závěru, že krabice a truhly tam dal někdo záměrně, aby dokumenty byly nalezeny při rekonstrukci střechy.

„Ještě zajímavější je, kde písemnosti celou dobu byly,“ mínil Paul.

Vpodvečer konečně přišli domů a dveře otevřela uražená Val. Mrzelo ji, že nemohla jít s nimi, i když nákupy s tetou Marií-Claire byly fajn. „Nechceš mi ještě říct, že s tebou nepojedu do Prahy?“ vyjela nespokojeně na bratra.

Paul jí dal pusu na tvář. „Myslel jsem, že poletíš osmého srpna s dědou, ale jestli nechceš tak dlouho čekat, dvacátého devátého poletíš se mnou. Předtím ještě zajedu na pár dní na Chevert. Děda mi chce ukázat, co našel na půdě, nějaké staré mapy a deníky. Pak se vrátím a už tě neopustím, slibuji,“ snažil se ji potěšit.

Do haly vešla matka a zaraženě se podívala na Paula. Zaslechla jejich rozhovor a byla zklamaná, že se zase sebere a odjede. „Doufala jsem, že si spolu vyrazíme za zábavou, ale jak je vidět, tobě se doma moc nelíbí,“ otočila se a jen tak přes rameno dodala: „Já se ti vlastně ani nedivím. Větší zábava je i v krematoriu!“ Všichni tři zůstali stát v hale a vyměnili si pohledy. Paul moc dobře věděl, že má

matka pravdu. Zaslechli jen cvaknutí dveří. Patrně se zase něco stalo mezi ní a otcem, jejich hádky byly nesnesitelné, dokázali na sebe štěkat i několikrát za večer.

„Nevím, o co jde, ale má pravdu,“ rozběhla se Val za matkou. Z horního patra bylo slyšet hluk a nad schodištěm se objevila natupírovaná hlava Marie-Claire.

„Krucí! Kde jste byli?“ křikla a řítla se po schodech. „Tady chcíp pes! Ty dvě kozy jsem vyslala na vycházku a přitom jsem trnula hrůzou, aby někde nezabloudily. Naštěstí někde poobědvaly, a co přišly domů, tak chrápo. A než usnuly, ptaly se, jestli budeme večer tancovat!“ Marie-Claire se zastavila před Vincentem a ostře si ho přeměřila. „Jak na tebe koukám, budeš rád, když si sedneš na židli. My jsme s Val vyrazily po nákupech a daly jsme si prima baštu. Opravdu jsme si to užily a nakoupily jsme spoustu věcí. Tak budeme večer tancovat? Vincente, musím říct, že ti to pořád jde! Včera jsi trsal jako zamlada!“ hulákala na celé kolo, až se secesní vila otrásala v základech. Kozami nemyslela nikoho jiného než tetičky Terezu a Charlotte, kterým bylo přes osmdesát a jedna měla téměř patnáct dioptrií a druhá zas byla skoro hluchá. Vincent se usmál, sedl si do křesla stojícího v koutě haly a usmíval se na Marii-Claire. Viděla, že sotva stojí na nohou, a mele tady o tancování. Marie-Claire chtěla odpověď a pokud možno kladnou, jinak by neopustila svou útočnou pozici.

„Tak to se těším, až si po večeri zatancujeme,“ prohlásil Paul a políbil tetu na tvář. Ta se na něj s vděčností zadívala, otočila se a zmizela v chodbě vedoucí do kuchyně, odkud za okamžik zaslechli: „Já bych to udělala takhle.“ V té chvíli Vincentovy pochybnosti o nalezených dokumentech ustoupily do pozadí a nezbylo mu než se obrnit trpělivostí, aby rozdýchal svou vševědoucí sestru.

Dusno, které zaznamenali, když vstoupili do domu, vyvrcholilo u večere. Skoro nikdo nepromluvil a všichni čekali, kdo zahájí konverzaci.

„Tak jsem od maminky slyšel, že jen co jsi přijel, tak pojedeš o dům dál,“ pronesl mezi sousty otec k Paulovi, aniž by se na něj podíval.

„Děda našel na půdě nějaké staré písemnosti, tak bych si je rád přečetl. Také se chci podívat na zámek. Dlouho jsem tam nebyl a mám to tam moc rád. Chybí mi koně a pro-

jízdky v otevřené krajině,“ vysvětloval Paul. Další otcova poznámka se týkala matky, která prý doufala, že si ho poté, co utekl na dlouhou dobu z rodného domu, trochu užije.

„Maminka může jet s námi. Určitě by se ráda projela na koni a mohla by i malovat. Je tady zavřená jako v pevnosti. Čerstvý vzduch by jí udělal dobře,“ navrhl Paul a podíval se na matku.

Otec odložil příbor a díval se soustředěně na mladšího syna. Jeho tvář byla jako z porcelánu, jen oči mu žhnuly vztekem. „To, že jsi sobec, který myslí jen na sebe, vím dávno. Netušil jsem, že po takové době přijedeš domů a během pár dní se zase zdekuješ, jen abys nemusel být tady!“ zvýšil otec hlas.

Paul i Vincent přestali jíst a překvapeně se dívali na Jeana-Pierra. Matka švihla příborem a s pláčem odběhla od stolu.

„Kde se v tobě bere tolik vzteku, synu,“ promluvil Vincent. Jeho slova byla tichá a to nevěstilo nic dobrého. Na Paulova otce zapůsobila neskutečně. Přestal se ovládat a zařval: „Ty mlč! Našel sis dalšího poslušného chudáka, který ti žere tvoje nesmysly! Jsi trapnej!“

Všichni se bezradně dívali jeden na druhého. V takovém stavu Jeana-Pierra ještě nezažili. Nafouklá bublina praskla. Jen Vincent na syna ani nepohlédl, sebral se a beze slova odešel od stolu. Věděl, že nemá cenu tento výstup komentovat, už tak napjaté vztahy se v jednom okamžiku přerývaly navždy. Dlouhé vteřiny nikdo nepromluvil a pak se Vincent objevil mezi dveřmi.

„Paule, kdybych tady něco zapomněl, tak mi to prosím přivez, až přijedeš. Mějte se fajn,“ otočil se, nasadil si klobouk a bylo slyšet klapnutí dveří. Vyšel hlavní bránou a neuniklo mu tmavé auto stojící v boční ulici. Zaznamenal pohyb za volantem, a tak se volným krokem vydal tím směrem, ale po opačném chodníku, než stál vůz. Prudce otevřel přední dveře. Muže uvnitř to přímo vyděsilo.

„Co tady děláte! Co to fotíte! To hlídáte mého syna, nebo čmucháte jen tak kolem!“ zařval Vincent. Muž byl v šoku a nedokázal ze sebe dostat slovo. Když po něm Vincent hrábl, aby ho vytáhl ven, nastartoval a prudce vyrazil od chodníku. Vincent sotva uskočil od dveří auta a rychle si zapsal do notesu typ vozu a poznávací značku, otočil se a šel

se podívat po nějakém taxíku. Byl rozčilený, ale přitom se mu nějak ulevilo. Nevěděl, v kolik mu jede vlak, ovšem to ho nijak netrápilo.

Když Vincent odešel, Marie-Claire se rozplakala. „Promiň, Paule, je mi moc líto, že se to takhle zvrtilo... Val, moc mě to mrzí, opravdu. Tak významné životní jubileum a takhle se všechno...“, zadrmolila a vyběhla z jídelny. Bylo slyšet, jak cupitá do schodů, a během chvíle už táhla velkou cestovní brašnu na kolečkách. Paul a Val se k ní rozběhli, aby jí pomohli ze schodů. Na Marii-Claire bylo vidět, jak je vyhrocenou situací zaskočená. Teta si stoupila na špičky a dala jim pusku na rozloučenou. „Chtěla jsem s tebou mluvit, ale to počká. Každopádně ti zavolám,“ špitla směrem k Paulovi a pohlédla ho po tváři. Paul doprovodil tetu ke vratům, kde s ní počkal na taxi, které jí objednal. Marie-Claire se uvelebila na zadním sedadle, popotahovala a nepromluvila jediné slovo. Odjížděla a on tam stále postával a nevěděl, jak se má s celou dusnou rodinnou atmosférou vypořádat. Loudal se zpět k vile, kam se mu vůbec nechtělo. V jídelně u stolu seděla jen Val.

„Tetičky si šly také zabalit. Prý na to nemají nervy,“ řekla mu na vysvětlenou. Hledala v jeho tváři odpovědi, ale nic nenacházela. Byl starší, silnější a vždycky k němu vzhlížela, ale vzápětí si uvědomila, že jsou na tom oba stejně.

„Kam šel otec s Jeanem?“ zeptal se Paul. Sedl si vedle sestry a vzal ji za ruku.

„Nevím, patrně se zavřeli u něj v pracovně. Oba tam tráví veškerý čas, kromě jídla samozřejmě. Nechápu, co tam můžou dělat,“ pokrčila rameny a opřela se do opěradla židle.

Paul si chtěl s otcem promluvit, aby mu vysvětlil svá slova, ale pomalu docházel k názoru, že to nemá smysl. Nic by se nezměnilo.

„Nechci tady zůstat. Chápeš to? Tady normální člověk nemůže dýchat, tady musí každý úplně zblbnout! Je to šílený, podívej se na mámu. Má nervy na pochodu, je to otázka času, kdy to s ní sekne!“ drmolila Valerie a otřela si tváře.

Paul doufal, že se doma něco změnilo k lepšímu. Nevěděl co, ale uvědomil si, že to byl pošetilý nápad, vlastně jen přání. Despotického otce nic nepředělá, spíš právě naopak. Jak bude stárnout, bude to čím dál horší. Valerie se zeptala, jestli mu nebude vadit, když bude bydlet v jeho bytě, než se

vrátí z Chevertu. Zvažovala, že by jela s Paulem, má prázdniny, ale zase nechtěla nechat matku samotnou.

Paul ji ujistil, že mu rozhodně nevadí, že bude v jeho bytě. Viděl na sestře, že potřebuje mít někoho, kdo jí dá jistotu, na koho se bude moci spolehnout. Potřebovala zázemí, které jí rodina nedokázala dát. „Teď budeš u mě a pak pojedeme do Prahy a uvidíme, co dál. Vezmi si něco na sebe a půjdeme se projít.“

Valerie byla šťastná. Běžela do svého pokoje, aby si vzala lehké sáčko, a nakoukla do matčina pokoje. Matka sice měla opuchlé oči, ale seděla v křesle u svého pracovního stolu a pročítala nějaké dokumenty.

Paul vyšel před dům a sedl si na lavičku v zahradě. Zavřel oči a v duchu si říkal, proč se sem vůbec vracel. Hned si ale odpověděl, těšil se na Val a na dědu. Také doufal, že si promluví s matkou. Vstal a prošel se po zahradě. Líbilo se mu, jak byla upravená. Prohrábl botou bílé kamínky, které mu vrzaly pod podrážkami sportovních bot.

„Už běžím!“ volala Valerie a v ruce táhla velkou tašku plnou oblečení.

Menší kožený batoh si přehodila přes rameno.

„Tak to asi napřed zajdeme ke mně a pak teprve vyrazíme po městě,“ řekl Paul, a aniž čekal na odpověď, vzal ji kolem ramen. Muž v tmavém voze opět sledoval pohyb kolem vily a vše, co se pohnulo, fotil.

Luisa stála u okna a dívala se za Paulem a Valerií, jak odcházejí. Neplakala, ale uvědomila si, že takhle už dál žít nebude. Musí něco udělat, nebo to špatně skončí. Kvůli svému nerudnému manželovi přišla o všechny přátele a teď ji opouštěla i rodina. Sedla si do křesla, přikryla se dekou a přemýšlela, co podnikne. Podívala se na hromádku papírů na stole a věděla, že odtud odejde. Musí se osvobodit, aby se mohla nadechnout a znova žít. Přece i ona má nárok být alespoň chvíli šťastná.

Přítáhla si deku až pod bradu. Cítila, jak se chvěje, i když venku byl krásný letní den. Patrně za to mohlo každodenní psychické vypětí. Napila se, zavřela oči a kupodivu se jí po tom všem podařilo usnout.

Návrat domů nebyl pro Paula jednoduchý. Měl svůj byt, kde se mohl schovat před světem, ale ze všeho nejraději se toulal po pařížských ulicích a poslouchal útržky hovorů

kolemjdoucích. Francouzština pro něj byla nejdokonalejší jazyk na světě a slyšet ji ze všech koutů bylo, jako kdyby poslouchal milostnou symfonii.

Když přijel do Prahy, tak byl překvapený, jak lidi kolem něj mluví. Nikdy podobnou řeč neslyšel a ještě víc ho vyděsilo, když se ponořil do mluvnických tajů českého jazyka. Měl pocit, že se nikdy takovou řeč nemůže naučit. A zvládnul to. Občas se při mluvě zarazil, ale pak si řekl, že je to jedno, hlavně že mu dotýčný rozumí.

I přes nepovedenou oslavu narozenin si nakonec pár dnů v Paříži užil. Setkal se s přáteli a několikrát si vyšel s Valerií. Nakoupil zajímavé knihy, prohlédl si pár výstav. Dokonce se dostal i do divadla, přestože byl jejich provoz o prázdninách omezený. Měl kamarádka ze školy v dramaturgii v Comédie Française, a tak se mu naskytla příležitost zhlédnout Mizantropa, kterého dávali v sále Richelieu. Jak krásně ten umělecký kousek seděl na situaci v jejich rodině. Otec s ním od onoho osudného večera nepromluvil a jeho starší bratr také ne.

Problém s autem se vyřešil sám. Nákupní taška se čtyřmi koly zaparkovaná u garáže na pozemku rodičů bylo zánovnní vozítko Valerie a ta mu ho ráda zapůjčila. Když si auto zblízka prohlédl a nasoukal se za volant, s potěšením zjistil, že se tam vejdou jeho dlouhé nohy i menší zavazadlo.

Matka se pár dní neozvala, ale když viděl její jméno na displeji mobilu, měl radost. „Ráda bych se s tebou sešla, Paule,“ šla rovnou k věci. „Musíme si promluvit, než odjedeš.“ Z jejích slov cítil především únavu, nebyla to prosba, ale strohé konstatování.

„Kdy se sejdem? Neměl jsem odvalu po té otcově scéně ti zavolat. Co třeba dnes odpoledne? Chceš přijít ke mně, nebo si někde sedneme?“ Tolik si přál vidět ji šťastnou. Kdyby mohla malovat, určitě by se cítila lépe.

„Raději bych přišla k tobě. Budeme mít větší klid. Co třeba ve tři hodiny?“ navrhla matka a pak se mu ještě omluvila za zpackané narozeniny.

„Budu doma. Jen zaběhnu za Clementem do antikvariátu. Mám u něj nějaké knihy. Moc se na tebe těším, mami. Báł jsem se, že už se mnou nechceš mluvit. Mrzí mě, co se stalo.“ Paul poslední slova vyslovil šeptem, jako kdyby

chtěl matku pohladit. Sám byl překvapený, jak na něj mizerná rodinná atmosféra zapůsobila, dokonce zaváhal, jestli se má vracet do Prahy.

„Paule, mám tě moc ráda a jsem na tebe pyšná,“ prolesla, aby nebyl na pochybách.

Paul ani nestačil zasunout mobil do kapsy a volala teta Marie-Claire. Jak zaslechla jeho hlas, začala plakat a drmolila, jak je nešťastná z té hrozné situace, která se posledně semlela. Ptala se, jestli je něco nového a jestli mluvil s otcem. Paul po pravdě odpověděl, že ne, že ho ani nezahlédl. Mrknul na hodinky, na dlouhé povídání s upovídáním příbuznou zrovna neměl času, přesto trpělivě poslouchal. Tetička si odkašlala a v jejím hlase bylo najednou slyšet nejistotu. Paul to ihned zaznamenal a s obavami čekal, s čím se vytrasí.

„Víš, Paule, cítím, jak stárnu, a ráda bych byla s rodinou. Nemám ale žádné děti, tak jsem se rozhodla, že prodám statek i s polnostmi, a byla bych moc ráda, kdybych se mohla odstěhovat na zámek k Vincentovi. Ještě jsem s ním o tom nemluvila, ale ty budeš nový majitel Chevertu, tak se musím nejprve zeptat tebe. Co ty na to? Bylo by to výhodné pro mě i pro Vincenta. Také stárne, a i když si to nikdy nepřipustí, i on bude za chvíli potřebovat pomoc. Chtěla jsem se tě zeptat už na oslavě, ale vzalo to takový konec, že k tomu nebyla vhodná příležitost...“

Paul si sedl. Vypadalo to, že dnešní den bude plný překvapení.

„Nemám nic proti tomu, právě naopak. Budu rád a děda bude určitě nadšený. Vůbec si kvůli tomu nedělej starosti, vždyť jsi naše,“ snažil se ji uklidnit Paul.

„Ráda bych peníze z prodeje majetku rozdělila mezi tebe a Valerii,“ byla znát na hlase Marie-Claire úleva. „Část bych si nechala na živobytí. Nemůžu zůstat úplně bez prostředků,“ pokračovala ve svých plánech.

Paul tetě poděkoval a ujistil ji, že se může kdykoliv spolehnout na jeho pomoc. Měl ji rád a vážil si jí. „Pozítří jedu za dědou, tak s ním všechno proberu. Určitě mu zavolej, rád tě uslyší.“

Marie-Claire se cítila šťastně. Tak moc trpěla tím, že nemohli mít s mužem děti, ale Paul s Valerií jí všechno vynahradili.

Paul spěchal vyzvednout knihy. Obával se, že matce patrně došlo, v jakém manželství žije, a bude s tím chtít něco udělat. Často přemýšlel, jaké je manželství jeho rodičů, ale nikdy si nedokázal spolehlivě odpovědět. Co by se muselo stát, aby došlo k nějaké změně. Zabouchl za sebou dveře bytu a seběhl po schodech. Clementův antikvariát nebyl daleko.

Opět ho sledovaly žhnoucí oči, kterým neunikl jediný jeho pohyb. Paul přeběhl ulici a zmizel v nedaleké pasáži. Než muž stačil vylézt z vozu a rozběhnout se za ním, byl pryč. Stál uprostřed pasáže a rozhlížel se na všechny strany. Bylo vidět, že s tím nepočítal.

Že by o něm Paul věděl a záměrně se ztratil? Jak by se o něm mohl dozvědět, vždyť mu příkazy dával přímo šéf. Nikdo o té akci nevěděl.

Paul prolétl pasáží a zahnul za roh. Zvolnil tempo, ale stále šel svižnou chůzí. Za pár minut téměř vběhl do Clementova knihkupectví s antikvariátem.

„Ahoj, kamaráde,“ pozdravil Paul a nadšeně se hrnul k muži, který stál za pultem a podával nějaký odborný výklad starší zákaznici. Jakmile ho Clement zahlédl, jeho vážný výraz ve tváři roztál. Jako kluci spolu chodili na hřiště a pak i do školy. Paul mu pevně stiskl dlaň, ale nedalo mu to a musel Clementa obejmout.

„Doufal jsem, že si dáme kávu a trochu popovídáme, ale moje máma se ohlásila na návštěvu. Co kdybychom se sešli třeba kolem šesté. Můžeš přijít ke mně?“ navrhl Paul a podíval se na hodinky.

Clement s radostí souhlasil. Dlouho Paula neviděl a moc mu chyběl. Bez Paula byly jeho dny šedivější. Pravidelně si psali, ale takový kamarádský pokec u dobrého vína pár řádků nenahradí. Odběhl do zadní místnosti a vracel se s komínem nejméně deseti knih.

Paul protočil oči. „To je hrozný, jak to dostanu do letadla? Stejnou hromadu už mám připravenou doma,“ zhrozil se a dopředu věděl, že s sebou musí vzít všechny. Clement nacípal knihy do dvou plátěných tašek, Paul poděkoval a pe-lášil k pasáži. Tam se zastavil v malém pekařství, kde měli citronové koláčky s naprosto dokonalou polevou. V Praze podobné nenašel, a jak je zahlédl, začaly se mu v ústech tvořit sliny. Z pekařství odešel s plnou krabicí a nebyly tam

jen ty jeho oblíbené. Napadlo ho, že sežene nějaký originální recept a také koupí koláčky Lucii. Má ráda sladké a je zvědavý, jak se na jeho nepřekonatelnou pochoutku bude tvářit.

Když odemykal, potkal se v domovních dveřích s matkou a právě včas, aby zachytila papírovou krabici s koláčky. „To je dobře, že jsi tady,“ zasmál se.

„To jsi koupil ke kávě? Vůbec jsi mi neřekl, jaká je česká kuchyně a jaké mají zákusky. Četla jsem, že mají dobrou kuchyni,“ usmála se Luisa na syna.

„Česká kuchyně je vynikající. Taký jsem přibral tři kila, a kdybys jedla ty jejich buchty a chodské koláče! S mákem, tvarohem a povidly. Lahoda! Jen o tom mluvím, už se těším, až se zakousnu do našeho koláčku a ucítím tu slastnou chuť.“

Temné oči sledovaly každíčký pohyb Paula a Luisy. Byla to patrně náhoda, že mladý Petit se předtím najednou ztratil z dohledu.

Luisa Petitová byla příjemná usměvavá dáma středních let. Měla na sobě elegantní šedomodrý kostým a vždy volila decentní naličení. Na první pohled by nikdo za jejím zevnějškem nehledal dlouholeté trápení. Vypadala jako spokojená panička z vyšších společenských vrstev, kterou všichni nosí na ruku. Teď seděla ve velkém koženém křesle v Paulově bytě a míchala kávu, do které si přidala trochu mléka. Paul vykoul z kuchyňky, chvíli se na ni díval a přitom rozbaloval balíček z oblíbené pekárny. Kousky obřadně vyskládal na talíř, položil ho před matku a sedl si naproti do křesla.

„Rozhodla jsem se, že od tvého otce odejdu. Už několikrát jsem ho žádala, abychom zašli k nějakému odborníkovi, který by nám poradil, co s tím naším prapodivným vztahem udělat. Teda jestli vůbec jde něco udělat... Je to zbytečné. On je se svým životem spokojený a vypadá to, že mu na našem společném soužití nezáleží.“

Paul poslouchal a nijak ho nepřekvapilo, co slyšel. Zeptal se matky, kam chce jít. Co chce dělat a jak si představuje svůj další život.

„Přemýšlela jsem o tom, že bych jela na čas k Vincentovi. Doufám, že mě pochopí a nebude mi to mít za zlé. Chci už